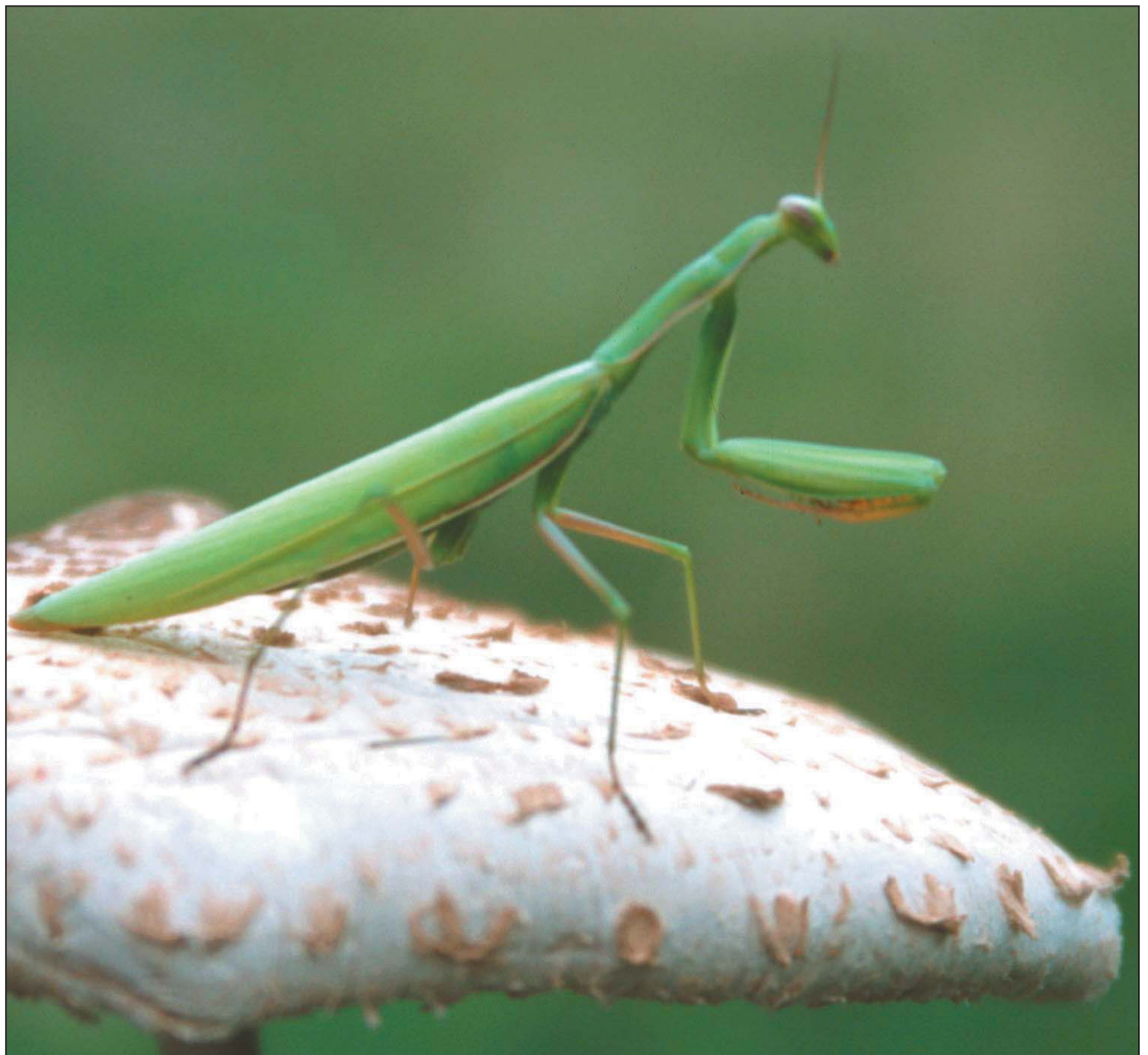


Vychází dne 14.11.2002

Číslo 27



Obsah

Předkrm..... 2

Kronika

Tábor Malčice..... 3

Puřák Slovensko 13

Povodně 28

NášUP

Vědecký koutek 30

Bylo nebylo 32

Oddílové příspěvky

Příspěvky na rok 2003 opět činí 300,- Kč. Přineste je do vánočního Kecu. Kdo nezaplatí do 31.1.2003, tomu bude účtován příplatek 5,- Kč za týden.

Nejbližší akce

30. 11. Pražská 100 - pochod pro otrlé

6. 12. Kec

7. nebo 8. 12. Družinové výpravy

20. 12. Kec a volba přemysla

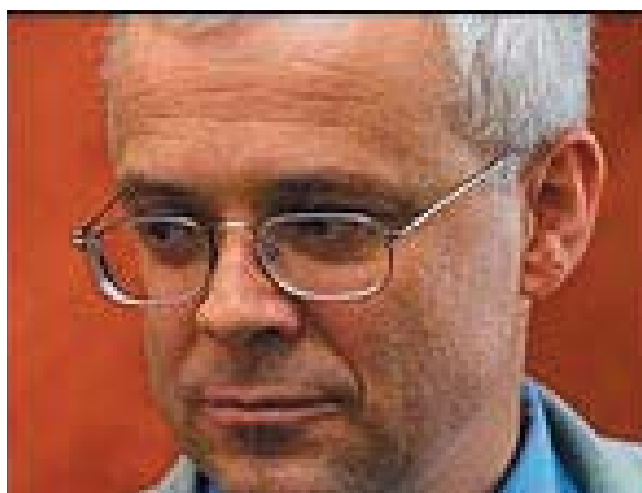
21. 12. Stromek

26. 12. - 5. 1. Zimní tábor v týpí

17. 1. - 19. 1. Tradiční zimní výprava (stan)

Proč čtu ŠUP?

Vladimír Špidla, premiér



ŠUP je časopis, kterým mě vlastně dovedl na profesionální dráhu a posléze ze mě udělal opravdového odborníka. Nemám tedy důvod, abych ho nečetl dál.

Fotosoutěž

Na vánočním Kecu proběhne vyhodnocení fotosoutěže. Pokud jste ještě nepřinesli své výtvořky, vezměte je s sebou přímo na Kec. Hodnotné ceny vás neminou.

| | | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| K | C | E | N | E | P | Á | R | V |
| T | C | H | O | R | V | S | O | U |
| E | L | E | S | A | Á | E | S | L |
| L | I | D | O | O | P | P | N | B |
| Á | S | O | R | E | L | N | I | Á |
| T | O | V | O | S | A | A | C | R |
| K | K | E | Ž | E | J | M | K | T |
| O | I | N | E | L | E | J | A | S |
| Š | L | A | C | H | T | A | N | E |
| C | H | R | O | B | Á | K | L | J |

Osmisměrka

Hledej 18/19 zvířat ve směrech ↓→↑← a ze zbylých písmen sestav název jednoho zvířete. Můžete také použít nápovědu.vůl, rosnička, chrobák, lachtan, vos, jestřáb, páv, tchoř, lidoop, orel, pes, kajman, jelen, jezek, kos, telátko, vrápenec, sele... .

Následujte příklad Vrápence a vytvořte také nějaký originální příspěvek do ŠUPu. Tvořivosti se meze nekladou.

Pozn. redakce (ŠUPáci)

Tábor 2002 - Malčice

„Vikingové“

Něco na úvod. Letošní tábor se začal připravovat již někdy na jaře, kdy jsme se rozhodovali, zda požádat o dotaci na vybudování studny (podle nové hygienické vyhlášky je třeba mít zabezpečený a odpovídající zdroj pitné vody). Dotaci jsme nakonec dostali a pak už stačilo jen zajistit materiál, dojet na tábořiště, vykopat studnu a odebrat vzorky vody na rozbor... To se nakonec i přes pár zádrhelů podařilo a nic nebránilo tomu začít náš letošní tábor. Vlastně ještě ne, ještě počkejte, vždyť nemáme legendu. Nebojte se – máme, o letošní legendu se nám opět „postaral“ náš starý známý Klouzek. A to tak, že jsme již v půlce tábora neměli co číst a podle hrubého nárysu si museli vymýšlet. O závěrečné kapitole už ani nemluví. Ale abych pouze nekritizoval, když jsem nic nevytvořil – myslím, že se letošní legenda (nebo alespoň část) docela povedla. A o čem že letos byla – jak již z názvu vyplývá, hráli jsme si letos

na „strašlivé“ a „krvelačné“ severské válečníky – vikinky. Ovšem, jak se později ukázalo, tak strašní zase nebyli a měli (občas) i smysl pro humor. Nyní se tedy přesuňme o několik století zpět – do poloviny 9. století a o pár set kilometrů severněji – do Dánska – do dějiště letošního tábora.

1. den je sobota 29.6.02 a my se scházíme na Hlavním nádraží a v pohodě odjíždíme do Kaplice. Ve vlaku se nic zvláštního nedělo, až na to, že byl dost narvaný (jak už to tak v první den prázdnin bývá) a Pepin dostal několik svých cholerických záchvatů (je pravda, že ho Ondatra s Kvíčalou dost prudili). Když jsme dorazili na tábořiště, postavili jsme si týpka, postele a nacpali si slamníky. Myslím, že bychom příští rok měli poněkud více dohlédnout na kvalitu postelí, neboť někteří jedinci si postavili podivné hřbetolamy a monstra, na kterých se buď nedalo spát, nebo která pod nimi během tábora spadla (a ne jednou, že, Tygře?). V tuto dobu ještě nemáme ponětí o nějakých vikinzích a Dánsku, ale již se to blíží



Kví (-k + -čala) kuchtí asi nějakou dobrotu

Je 2. den ráno a my se probouzíme z mrazivé noci (4°C) do slunečného a jasného rána (přes den se teploty vyšplhají skoro ke třicítce!!). Ihned se s „velkým nadšením“ dáváme do práce – je potřeba postavit sněmovní týpko (čehož se ochotně ujme Horác), dále je třeba postavit kuchyň (za což děkujeme Plácovi s Tatouchem). Kamen se jako obvykle ujímá Maďal, Alfons se vydává shánět strom na stožár, Hroch ještě s někým maskuje latrínu, Kule s Qíkem vyrábějí zásobák a Turbo s Mášou vaří oběd (zeleninový salát s balkánským sýrem). Odpoledne povětšinou pokračujeme v již započatých činnostech, zatímco Křeček kope odpadovku a Máša s „Alfíši“ vyrábí vsakovačku. Od večere začínáme také sloužit služby – tu první má Kule spolu se Sporýšem a vaří smažák. Zapoměl jsem se také zmínit o tom, že se udály malé změny ve vedení. O jídlo se letos staral Qík (snad lépe než já v minulých letech), o hru a legendu Plác a já jsem dostal na starost táborovou pokladnu. Jinak vše zůstalo při starém.

3. den je ve znamení různých dodělá-

vek. Stále je velmi horko a tak se pouštíme do stavby sauny (Kule), a přehradek. Do té u sportovní louky se s velkým nadšením pustil Qík spolu se Sporýšem. Saunovou přehradku zatím začal Turbo spolu s Pytlíky odkalovat, anžto v ní bylo asi půl metru bahna. Ostatní mezitím hrabou louku a odnášejí seno. V průběhu dne se také kradla vlaječka z táborového náměstíčka a jako nejlepší hlídači či zloději se osvědčili Mungo, Kubula, Lukáš a Myšák. Během dne je také dovezen Zbyňek (Hošek) a OMV. Alfons stále ještě pracuje na stožáru. K večeru to vypadá na déšť a tak se poprvé scházíme ve sněmáku, kde se seznamujeme s jarlem Tjavem, skaldem Snorrim, západním učencem a bývalým otrokem Cwiccou a mnoha jinými statečnými vikinky, kteří vyrážejí na velkou výpravu, za bájným pokladem krále Piktů. Aby tento ohromný poklad získali, budou kromě své odvahy, síly, chytrosti a jiných schopností potřebovat také sedm zlatých symbolů, které jsou rozmístěny po celé Evropě a přilehlých oblastech Asie - pohár, ostrev (větvičku), kladivo, kolo, korakl (lodíku), třmen a Ankh (egyptský kříž). V noci se první odváživci



Momentka ze hry s cílem přenést najednou co nejvíce věcí

vydávají na stezku odvahy – „ke křížku“. Na první pokus tam došel David, Hošek a Kvičala, který to měl natrénováno již z loňska.

4. den jsme začali oblíbeným porridgem. Počasí se nám už trochu umoudřilo, tropická vedra pominula a začínají se kupit mraky (ještě neprší). Dopoledne bloudíme v zemi tisíce jezer a hledáme to pravé - hrajeme bludiště v lese. Za dopoledne stíháme ještě dodělat nějaké dřevo do kuchyně. Po obědě vztyčujeme stožár, který je opět o kousek vyšší než ten loňský. Zvedání samotné probíhá celkem v klidu (nikdo nám pod ním neběhá, že, Sova?!) a poučení z loňska to zvládáme celkem rychle. Poté je první nástup a slavnostní zahájení tábora. Dále probíhá bodování vzhledu a následná soutěž v rychlosti lodiček z kůry. Po soutěži odjíždí Psík a my ostatní hrajeme kolíky na „Věžovatkách“. V noci (po značném dokopávání) Teegr odchází ke křížku a úspěšně se vrací.

5. dne nám teplota opět stoupá, ale je spíše dusno a vypadá to na bouřku (opravdu přijde). Dopoledne probíhá ve znamení praxí a různých jiných tábornických dovedností. Dopoledne prcháme celníkům v Dánském průlivu – hrajeme „džungli“ (červená žere modrou, modrá zelenou, zelená bílou, bílá červenou). Pak polovina účastníků odchází k Cikánovi a druhá polovina jde na borůvky. Cestou zpět nás zastihne již předem avizovaná bouřka, a proto se někteří vracejí trochu zmoklí. Večer se opět scházíme ve sněmáku a vypalujeme cejchy na vikingské štíty.

6. den je čtvrtek. Postupně se nám ochlazuje a rtuť teploměru klesá na cca 14°C. Přijíždí Vrápenec a hned se zapojuje. Dopoledne totiž organizujeme dřevařskou soutěž a tak jednotlivé výpravy vyrážejí nejdříve natěžit nějaké klády. Pak se dávají do řezání. Jako nejlepší řezáči, co do objemu nařezaného dřeva, se ukázali být ti z Klanu uctívačů Thorova kladiva (lidově zvaní KUTK). A vida, některé výpravy už

mají jména, to bych vás o ně neměl připravit. Tak tedy: kromě KUTK (Sporýš a ...) vznikli ještě Svéové (Sova a spol.), Vikové (Vrápenec & comp.) a Drakeři (Hroch a etc.). Alfons s Maďalem jedou na kolech do ... (neznáma) a nás nechají na pospas Pytlíkům a jim podobným. Odpoledne je radši zabavujeme hledáním klíčů v lese – hledáme klíč k otevření mohyly. Pak si jdeme opět zasportovat na Věžovatky – tuším, že hrajeme fotbal, a Lukáš s Vavřincem nám ukazují, že jsou skutečnými profíky – obehrali takové mistry, jako jsou Vrápenec, Sova a jiní.

7. dne jdeme na krátký výlet – do Přídolí na třešně a ti odolnější potom ještě k Cikánovi. Cesta zpět byla poněkud rozcouraná a tak není divu, že se nám ztratili Bambul s Hoškem (prý někde v Malčicích). Když už se asi dvě hodiny nevraceli, vyjel je Maďal s Alfem hledat na kolech – nenašli. Nakonec se naši zbloudivší našli sami a nějakým záhadným způsobem dobloudili zpět do tábora. Odpoledne lovíme špalíčky z přehrádky. Poté vyrážíme ještě na malou borůvkovou výpravu do okolí tábora.



Myšák ještě v dobré náladě

Přijeli se na nás podívat Dikobraz a Krup, který zanedlouho odjíždí do Austrálie (teď už tam je a všechny pozdravuje). Večer se vracejí Výři se Sovou, kteří se byli projít v Rožmberku, aby si mohli zapsat pár kiláčků do Kilometrické banky, kterou jsme jim sice slíbili obodovat, ale pak se na to nějak pozapomělo, za což se jim omlouváme. Hrajeme noční hru – plížení k ohni. Nejlepší plížič byl myslím Kubula a za při-



Vikingové v útoku

lišný hluk byl zabit Kvíčala (bez záruky).

Na 8. den je naplánován úvodní slavnostní oheň, a při ranním nástupu je Kexíkovi předána čertovská sekyra. Před obědem hrajeme naši velmi oblíbenou hru IQ 0 – hráči s různými alfanumerickými kombinacemi na zádech běhají po lese a snaží se zjistit kombinace svých protihráčů. Vše je ještě ztíženo tím, že každá z družinek musí zjistit čtyřmístné číslo, které je umístěno někde v lese. Odpoledne se věnujeme nějakým táborovým praxím. Pytlíci se, spolu s Turbem a Kulem, snaží střídavými úspěchy rozdělat oheň nebo si

případně splnit ještě něco jiného do nováčkovské střelky. Alfíši (užbysitakymohlivymysletjméno) střílejí z luku za Alfonsova odborného vedení. No, a Špatníci se nám taktéž pokoušejí podpálit les, u čehož jim asistuje Maďal. Ve čtyři hodiny odjíždí Plác na sportovní soustředění a starost o bodování předává Tatouchovi. Večer je samozřejmě slavnostňák s náplní především zpívací. Horác, Krup a Maďal hrají své oblíbené songy a my ostatní jim je, seč můžeme, kazíme různým povykováním a jiným rádoby melodicko-verbálním projevem. Největší vytrvalci zůstávají až do brzkých raních hodin (Sova, Maďal, Ahalbert ...).

9. den odjíždí Diki s Krupem, a později nás opouští i Horác s rodinou. Během dne hrajeme hadrákové souboje na špalíčcích. Ještě jsem zapomněl na to, že během svého pobytu na táboře Diki instaloval tzv. Zoufalce – kůl, k němuž je na provaze přivázán míč. Úkolem hráčů je omotat provaz na kůl tak, aby se míč dotknul dřeva. Pokud jsou hráči alespoň trochu vyrovnaní, je tato hra nekonečná a opravdu k „uzoufání“. Večer je první letošní sauna.

10. dne vaří bdící Vrápenec již od časného rána (od 4 hodin) krupičnou kaši. Pokud by se někomu zdálo, že snídaně byla tedy nezvykle brzy, velmi by se mýlil. Snídali jsme totiž ještě později než obvykle a kvalita byla, no – dosti pochybná. Sluníčko začíná pěkně připalovat, proto se povětšinou věnujeme nějakým praxím, Alfons jde s Alfíšem na výpravu na Rojov, také proto, aby vyzvedl lísteček, který tam Sova zanechal při svém nočním výletu pár dní před tím (plnil vůli). Dnešek by se dal také nazvat Sovův den, protože zatímco my ostatní jsme si užívali krásného počasí, Sova při svém nočním výletě nejdříve ztratil šroubeček z brýlí, pak si pro něj, jako mlčící (plnil zkoušku mlčení), jel společně s Qíkem na kole do Krumlova a cestou zpět píchl. Odpoledne, po návratu Alfíšu z Rojova, přenášíme lodě přes hory do řeky Dun Peru – přenášení různých věcí (haram-

pádí). Jako nejlepší soumaři se ukázali být Vikové.

11. den jede Maďal s Alfonsem lézt. Dopoledne hrajeme všemi oblíbené a toužebně očekávané třapce, tentokrát bez účasti rádců a jejich trofeje. Vyhráli Svéové, druzí byli Vikové, třetí Drakeři a ty poslední si hravě doplníte sami. Po návratu lezců hrajeme ještě jednu malou hratku, akorát že už nevím, v čem spočívala a jak se jmenovala. Jedině vím, že ji vyhráli KUTK (konečně taky něco). Na večer je naplánováno přespání na Věžovatkách spojně s pozorováním hvězdiček. Tato akce je zpočátku sabotována některými línými jedinci, ale přesto se nakonec jakžtakž vydaří.

12. dne jsem se probudili až příchodem těch, kteří spali na Věžovatkách, neboť Kvíčala hlídal, hlídal ... až usnul. Tak jsme ho ráno alespoň osvěžili vodou z přehradky. Dopoledne jsme si stihli tak akorát zahrát jednu plížičku a byl oběd – čína. PoO, tedy spíše až v pozdním odpoledni hrajeme souboj na kládě – přes přehradku je položena kláda, na níž je přibližně uprostřed vymezen úsek. Hráč má za úkol se z této části trefit třemi míčky do některého z na-



Stavba brány je taky občas zábava

fukovacích kruhů umístěných na hladině. Samozřejmě čím dál se nachází kruh od hráče, tím větší má bodovou hodnotu. V průběhu hry přichází dešť, který vše malinko komplikuje, ale vzhledem k tomu, že skoro všichni jsou v plavkách, tak to zas až tak moc nevadí. Je mycí den.

13. den je spíše takový flákací. Louka je po dešti dost rozmoklá a les na tom není o moc lépe, tak si dopoledne krátíme různými intelektuálně-zábavnými hratkami v týpku. Například pantomimou nebo Katánym (Městečko Palermo usíná a probouzejí se ... a dál už to všichni znáte). Poté, co louky trochu oschnou, si jdeme na Věžovatky zahrát fotbálek a ti méně líní se ještě jdou proběhnout. Někteří si tím tak splní tříbodovou zkoušku běh na 10 km. V noci je další noční překvapení – přístavy. Opět se ukazuje, že je někdy výhodnější mít rychlé nohy než se plížit, ale to už tak bývá, neboť jak se říká, kdo nemá v hlavě, musí mít v nohách. Tím vším je bohužel lehce narušen smysl hry, který spočívá v nehlučném a pokud možno nepozorovaném pohybu po lese. Možná by se nad tím mohli běhavci zamyslet. Ale dost filozofování a pojďme raději spát.



Další Vikingové útočí !

14. den je opět po delší době slunečný (až moc). Celé dopoledne bloudíme po šutrech po náměstíčku. Jako rození slepci se ukáží být Sporýš, Kotul, Hroch, OMV a Kex, kteří bloudí nejméně ze všech. Zato David a Lukáš se zdají být poněkud vyvedení z míry a bloudí a bloudí. Oběd je dnes nezvykle brzy, jelikož jsme vyzváni k mezi-státnímu utkání ve fotbale s mirkovickým dorostem a musíme být již okolo půl druhé na stadionu (obyčejné škvárové hřiště). Už ani nevím, kdo vyhrál, ale myslím že jeden zápas my a ostatní dva mirkovičtí. Cestou zpět to bereme okolo Cikána. Večer jako obvykle zdobíme své vikingské štíty a uhrájeme pár tahů naší lajningové hry (podrobnosti u Maďala).

15. dne se konají družinové výpravy. Výři se Sovou se dělí na dvě poloviny a jdou někam na Kleť nebo na Sedm špicí. V noci jedna skupina (konkrétně David, Křeček a Hroch) hrozně zmokne, také proto, že se nesejdou s Vrápencem, který má tropiko, a proto bivakují v Krumlově. Také Špatníci vyrážejí na samostatné výpravy rozdělení do dvou skupin a jdou každá v opačném směru do Rožmberka. Alfons a Alfíši jdou

na jednodenní vycházku. Turbo s Kulem a s Pytlíky vyráží na botanickou výpravu na Lovešické rovně s cílem zmapovat alespoň část flóry Českokrumlovska. Na výpravě se odehraje malé extempore s Ondatrou, o kterém se zde však nebudu rozepisovat, jelikož zasvěcení vědí a nezasvěceným do toho nic není. Večer začíná pěkný slejvák a bouřka a my přemýšlíme o tom, jak chytře jsme si postavili nebo nepostavili stan.

16. den pokračují družinové výpravy. Dopoledne se vracejí zmoklé slepice, promiňte, zmoklí Výři! Qík, který se do té doby povaloval v táboře, dodělává svou bránu a za vydatné pomoci Alfonse a Maďala ji úspěšně vztyčuje. Vzápětí přichází méně zmoklý Turbo s Kulem a s Pytlíky. Kule fotí stylizované dělnické fotky Maďala a Alfonse. Pak přicházejí zbylí Výři se Sovou, v těsném závěsu následování první skupinkou Špatníků. Poslední Špatníci dorážejí až někdy před večerí (vědí, kdy mají přijít – Baloun, Kex, Hošek). Den se pomalu chýlí ke konci, sluníčko zalézá za kopec a my se pomalu soukáme do svých spacáčků, protože nás zítra čeká těžký den (tedy alespoň někoho).



Fotbálek s „místňákama“ se docela vydařil...

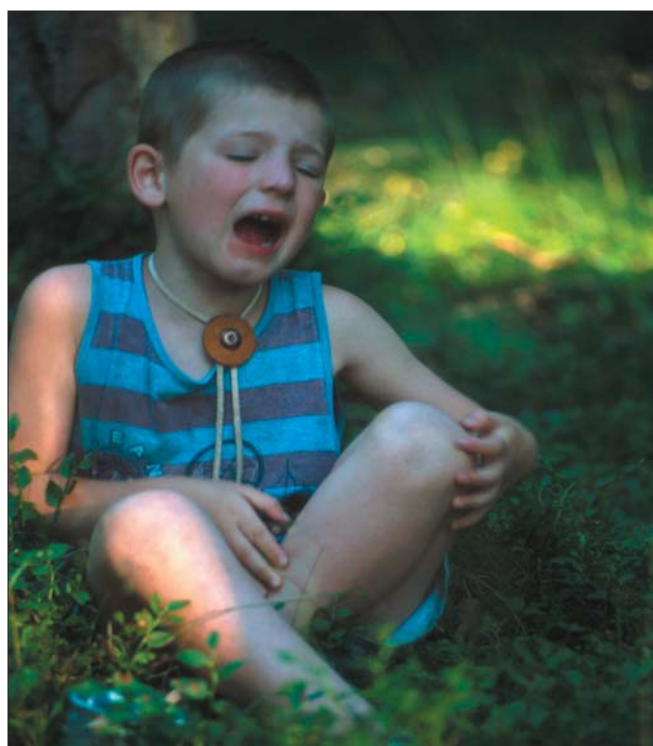


Slavnostňák byl v týpku (z důvodu deště)

Den 17. Ráno všechny svoláváme do týpka. Odtud je vysíláme do lesa, kde se mají po zaznění signálu shledat se zbytky svých družinek. Tento složitý manévř provádíme pouze proto, abychom mohli nepozorovaně ukrást čtyři vybrané jedince, které vysíláme se speciálním úkolem – přežít bez pomoci a s minimální výbavou (celta, deka, igelit, nůž, provázek, ešus, sirky, boty, plavky, mouka, sůl, česnek) v nehostinné jihočeské přírodě. Jedná se o Sovu, Vrápence a Sporýše. Hroch má ještě speciálnější úkol – vzhledem k tomu, že od nás nedostal vůbec žádné jídlo, musí si na něj po následující dva dny vydělávat. Začíná pršet! Ostatní si den krátí poleháváním, pospáváním a ti aktivnější vyřezáváním. Odpoledne přijíždí Plác. Máme proto alespoň malý důvod vyhnat se ven a jít si zahrát na Věžovatky kolíky. K večeru vysíláme Křečka na dva dny, se stejnou výbavou jako přežívající, na samotku – celé dva dny být na jednom paloučku a pokud možno se od něj nevzdalovat.

18. den - stále prší! Většinu dne trávíme v týpí, vyřezáváním a čtením Literárních poklesků od Stephena Leacocka. V pře-

stávkách mezi deštěm pořádně minisoutěž v poznávání kytek, rozdělávání ohně, stavění stanu a v uzlování – taková malá příprava na zítřejší tábornický víceboj. Unaveni a plni dojmů ze svých cest se vracíme ti, kterých jsme se marně pokoušeli zbavit – tedy Sova, Sporýš, Vrápenec. Okolím tábora prošel Hroch při svém putování



Myšák si usmyslel že ho bolí noha



Že by balení v plném proudu ???



za jídlem. Má s sebou malého a hladového psa, kterého nabral někde cestou, a my ve skrytu duše doufáme, že se ho včas někde zbaví (abychom ho nemuseli brát s sebou do Prahy). Večer je sauna.

Je 19. den a tábor se pomalu chýlí ke svému závěru. Pořád prší. Ráno se vrací Hroch a Křeček. Probíhá již avizovaný tábornický víceboj, což je opět taková malá průprava na ten pravý maraton. Ale to nastane až pozítří, takže se nechte překvapit (budou se rozdělovat poklady). Ale zpět. Odpoledne se trochu vyčáslilo a je správný okamžik bojovat o svou čest a o záchranu lodi. Vikingové jsou sice nelítostní, ale čestní. Když někdo s někým bojuje v tzv. „holmgangu“, souboji dvou mužů přivázaných provazem ke kůlu, tak nemá šanci utéct a musí bojovat až do konce. My jsme

si na toto téma zahráli oblíbenou a lety prověřenou indiánskou obdobu - muh-moh-wu, a věřte nebo ne, některé konce byly dosti hořké (že, Sovo!). Odpoledne také proběhlo trolení – porada ošátkovaných o tom, zda udělit či neudělit někoho dalšímu modrý oddílový šátek. Výsledkem bylo, že jsme se v noci sešli u slibáků a přijali do užšího kruhu oddílu Kexe, Kubulu a Balouna. Snad jim alespoň část této slavnostní chvíle utkví v paměti a snad to hluboko v nich něco zanechá (... tak nějak podobně to vždycky říká Alfons).

20. den začínáme rytířskými souboji. Pak také běháme po lese s kládou. Jako nejlepší navigátoři si počínají Vikové. Bodujeme různé výrobky. Odpoledne jdeme naposledy na borůvky. Začíná se připravovat ohniště na velkolepou vikingskou slavnost

- smažení kuřat. Hlavní technik Maďalson sestavuje svůj úžasný vynález - kardanokolomlýnkostroj - v moderní terminologii bychom ho možná mohli nazvat opékač kuřat na vodní pohon s využitím kardanových spojek. Na návštěvu příjíždějí opravdoví norští vikingové a stráví tu s námi poslední dny našeho dobrodružství. Kuřata jíme, jak je již zvykem, za tmy.

Den 21. a závěrečný úsek. Co víc dodat. Začínáme hned po snídani takovou štafetovou překážkovou dráhou. Nejdříve je třeba překonat provazový žebřík, potom přeručkovat přes bažinu po kládě, přelézt zavěšenou síť, přejít po provazovém mostě zpět přes bažinu, překonat gumolano a předat štafetu. Další úkoly jsou v podobném duchu - trefit se z luku desetkrát do terče, pět minut dřepovat, sounohou chůzí ujít co nejrychleji vytyčenou trasu, doběhnout pro lísteček. Tím se končí první část a jeden odchází stavět kamenného koně. Ostatní pokračují ve druhém tzv. „střelkovém kolečku“, které se skládá ze stavby stanu, vázání uzlíků, rozdělávání ohně a přepalování provázku, poznávání kytiček. Pokračujeme

„dřevařskou“ částí - vyrobit mističku z březové kůry a donést v ní vodu, udělat 100 třísek, přeříznout „kaprem“ kládu, uříznout co nejtenčí kolečko, vyrobit dřevěný kříž. Po každém „kolečku“ odchází jeden člen družinky pomáhat se stavbou koně nebo potom kamenné silnice. Ostatní mají ještě nějaké speciální úkoly - odhadnout (změřit) výšku borovice, vytyčit pravouhlý trojúhelník, krátký orientační běh a jiné. A poté se již celá družinka vrhá na stavbu silnice a nastává velkolepý finiš, který ovšem nikomu vlastně moc nepomohl. Závěrečný úsek s přehledem vyhráli Vikové, kterým se vyplatilo nasadit Bambula na první část stavby. Ten vytvořil onen nepřekonatelný náskok, takže jim to vlastně vyhrál a měli by ho oslavovat jako největšího (VI)KINGA. Druzí skončili KUTKové, třetí Svéové a poslední (i když těsně) Drakeři. Večer je závěrečný slavnostní oheň, čertem je Sporýš. Hlavní náplní tohoto ohně, kromě zpěvu, je i vyhlášení výsledků a rozdání odměn. Navíc, k tomu všemu, Vrápenec s Kubulou dostali kaštanový list za splnění „nováčkovské střelky“, Turbo s Qíkem hvězdičku za „tábornický stupeň“. Kotul, Turbo, Qík dostali ještě hnědé kolečko za splnění odborky Zimník a Qík získal ještě modré kolečko za Lodníka.

22. den je den pracovní a tak bouráme týpka, kuchyň, uklízíme okolí tábora atd. Vrápenec a Hroch odcházejí na vigilii. Večer ještě čteme u ohýnku.

Den 23. Dobalujeme a nosíme věci k cestě. Přijíždí Čajíček s autem. Bohužel se vše nevejde, takže Maďal zůstává na tábořišti a Alfons pro něj a zbytek věcí druhý den zajede s přívěsem. My ostatní odcházíme do Velešína na vlak a odjíždíme do Prahy. Ve vlaku pan průvodčí chvíli nechce pochopit, že Ondatrovi a jemu podobným, přestože nemají průkazku, ještě nemůže být patnáct. Naštěstí se to obejde bez pokuty, ale ty průkazky bychom asi měli mít! Toť vše, snad vás těchto 3292 slov moc neunavilo a pokud ano, tak se omlou-



Vavřínče POZOR !!!



Názorný příklad týmové práce

vám, ale líp to neumím. Na závěr nabízím ještě shrnutí bodování družin a jednotlivců.

Turbo

Bodování:

Družiny:

Vikové získali 981 bodů

Svéové získali 920 bodů

Drakeři získali 917 bodů

KUTK získal 845 bodů

Jednotlivci:

Mungo 176 bodů

Sova 173 bodů

David 173 bodů

Křeček 173 bodů

Vrápenec 172 bodů

Hošek 171 bodů

Hroch 166 bodů

Baloun 160 bodů

Sporýš 157 bodů

Kotul 157 bodů

Kex 156 bodů

OMV 156 bodů

Kubula 156 bodů

Bambul 154 bodů

Teegr 143 bodů

Ondatra 142 bodů

Pepin 140 bodů

Myšák 135 bodů

Lukáš 130 bodů

Kvíčala 125 bodů

Vavřík 122 bodů

Pibižuch 47 bodů (přijel později)

Put'ák 2002 - Slovensko

Plešivecká planina - Stolvícké vrchy - Nízke Tatry

Letošní letní put'ák zahájila ve čtvrtek 22. srpna 2002 večer devítičlenná skupina ve složení Tatouch, Kule, Maďal, Cuk, Vrápenec, Hroch, Křeček, Kotul a Petr šPatník srazem na pražském Hlavním nádraží. Půl hodiny po deváté všichni odjeli v lehátkovém vagonu rychlíku Laborec směrem ke Košicům. Sraz se mnou (Ahalbertem) byl už předem domluven na pátek večer v Plešivci. Maďalovo kupé prý dlouho do noci hrálo na kytaru a zpívalo a ignorovalo průvodčího, který jim ve dvě přišel něco říct, ale nevěděli, co, protože ho nějak nebylo slyšet.

Ráno v Košicích Kulecí skupina dokoupila nějaké potraviny a pak všichni odjeli rychlíkem Gemeran do Plešivce, což je několik kousků za Rožňavou, kde jsme vlak opouštěli vloni. V Plešivci nabrali vodu, vykročili po modré značce na sever a po silnici vystoupali pár set výškových metrů na Plešiveckou planinu, která je součástí CHKO Slovenský kras. Dál už vím jen to, že tam někde poobědvali, sledovali motorkáře a filmovali kudlanku nábožnou. Qečeru se utábořili na jedné louce pod velkou babykou. Maďal a Kule šli zpátky do Plešivce pro vodu a pro Ahalberta (tj. mne), který tou dobou přijel vlakem z Budapešti.

Když jsme se sešli na nádraží, již se setmělo a bylo téměř devět hodin. Naplnili jsme všechny flašky, které sem přinesli, a já jsem omylem polil Kulemu bederák. Pak jsme přešli koleje a našli silnici vedoucí na planinu. Krajinu osvětloval měsíc v úplňku, takže bylo docela dobře vidět. Šli jsme několik mil, pak jsme asfaltku opustili, zapnuli baterky a další hodinu šli po rozježděné lesní cestě. Kulemu se začala podrážka odlepovat od pohorky a Maďal

ke konci cesty šlápnul do bláta a umazal se. Myslím, že asi v půl dvanácté jsme dorazili na tábořiště. Všichni spali. U ohniště stál zbytek čehosi, snad večere, ale nikdo se k němu moc neměl. No a tak jsme zalehli a usnuli.

Ráno bylo slunečno, takže jsme vstali, dali si něco k snídani a pak počkali, až budou mít všichni sbaleno. Mezitím jsme po sobě házeli klobouky bedel, jakoby to byla frisbee. Bedel tu vůbec bylo všude plno, a jak velkých! Také jsme chvíli na kytaru hráli různé lidové písně :-)

Vyšli jsme pozdě dopoledne, když už slunce začalo pomalu přituhovat. Cesta vedla pořád bukovým lesem, který tu všude roste, ale za chvíli začal řídnout a objevily se veliké louky, porostlé kvítím. Vidět bylo množství závrtů s propastmi



Voda z jeskyně Mačkaljuk. Jediná voda na planině

i bez propastí a malé kopečky. Minuli jsme propast Zombor (?) a o míli dál se zastavili na jednom vyvýšeném místě mezi závrtky. Kule a Tatouch se vydali hledat Mačaciu jaskyňu, která měla být poblíž a kde mělo být jezírko s vodou. Ostatní šli k jiné nedaleké jaskyni, kde nebylo nic úchvatného kromě díry ve skále, na kterou se muselo vylézt po 5 metrů vysokém stromě.

Zanedlouho se vrátili Kule a Tatouch a řekli, že ta Kočičí díra je nedaleko. Vypravili jsme se tam s flaškami, šátky, hrnečky, stativy, foťáky a kamerami. Někdo zkoušel nabrat vodu z toho „jezírka“, ale někdo jiný všechnu vodu zkalil. Po nějaké době jsme se sešli opět u batohů a rozhodli se odejít někam na oběd. Zvedli jsme tedy svou bagáž a odvěkli se o pár set metrů dál do stínu vedle jednoho nevelikého keře. K obědu byl chleba, s čím, to záleželo na tom, ve které skupině jste byli (tentokrát jsme vařili a spali na 3 skupiny). Smažili jsme bedly, kterých tu bylo všude habaděj.



Kotul se plazí jeskyní

Někdy odpoledne, kdy bylo ještě docela velké horko, jsme si zabalili a odešli dál na sever. Našli jsme myslím také žlutou značku. Po té jsme šli střídavě nahoru a dolů docela hezkou krajinou. Na jednom vršku rostlo něco jako okurky, jenže to nebylo jedlé a taky to mělo pichlavý plod.

Pod jedním zarostlým hřebenem jsme si sedli do stínu a počkali na ostatní. Také jsme si uvědomili, že možná už delší dobu nejdeme po značce. Tatouch prozkoumal cestu pár set metrů napřed, značku však nenašel. Když jsme byli opět všichni, chvíli jsme ještě seděli a zkoušeli vymyslet přezdívkou pro Petra. V úvahu připadaly zatím dvě možnosti „Pedr“ nebo „Jenta“, nicméně ani jedno se Petrovi nezamlouvalo, tak jsme toho nechali.

Rozhodli jsme se pokračovat po cestě, na které jsme byli. Přešli jsme několik hřebínků a na posledním se zastavili, abychom počkali na ostatní a taky se rozhodli, zda dalších 100 metrů pokračovat lesem, či po louce. Byl tu daleký rozhled a bylo vidět, jak se za nejbližším závrtkem zleva připojuje jakási cesta. Jak jsme později zjistili, byla to žlutá značka. Nebyl žádný důvod, proč nejít po louce rovnou dolů, takže jsme vyšli. Napojili jsme se na žlutou značku a uhnuli malinko doprava, na severovýchod. Přešli jsme menší údolíčko, pak se vyhoupli nahoru a opět malinko klesli. Poblíž měla být „Rakovnícka vyvieračka“, v mapě kreslená jen kousek po cestě směrem dolů z Planiny (už jsme byli na jejím severozápadním okraji). Vzali jsme tedy flašky a šli hledat tu vyvěračku, bohužel však neúspěšně. Vrátili jsme se s prázdnou k batohům a šli dál.

Nedaleko bylo rozcestí, kde žlutá končila a vedla tu zelená směrem, kterým jsme zhruba chtěli jít. Už se ale smrákalo, a bylo třeba najít místo k táboření. Po chvíli jsme tedy vyšli na vršek, za kterým už začínal svah a končila Planina, a na jednom pěkném místě se utábořili. Na jednu stranu byl vidět západ slunce a na druhou, východní stranu, Rožňavská kotlina a hory za ní. Očekávali jsme, že tudy ráno bude svítit slunce a probudí nás. Rozbalili jsme si své věci, vykopali ohniště a někteří postavili stany. Chvíli jsme s Kulecím stativem hráli trojnohu a také jsme našli díru (asi 1x1x1 metr), ve které vedlo potrubí a která

byla přikryta třemi betonovými kvádry. Jeden byl už přirostlý, ale se zbylými dvěma se dalo hýbat, přestože byly dost těžké a manipulovat s nimi zvládl jen Maďal. Nalákali jsme dovnitř Kotula a když tam vlezl, přikryli jsme díru těmi deskami. Pak jsme šli vařit večeři.

Když se setmělo, nenápadně jsme Kulemu přesunuli tropiko nad jeden malý jalovec, co stál poblíž. Kule si toho všimnul po večeři, když si tam pro něco šel. Tak nám poděkoval a my mu pomohli postavit stan zpět na původní místo o metr vedle. Po večeři byl zaveden systém rozdávání a placení fazolí, který měl trvat až do konce puťáku. Za každý kilometr, který člověk ušel s jedním kilogramem erárních věcí na zádech, se dávala jedna fazole. Takže pokud někdo například ušel deset kilometrů s dvanáctikilogramovou zátěží, dostal 30 fazolí. Ale bylo také třeba fazole dostat zpět do banky, takže se muselo platit. Za každé jídlo (snídaně, oběd, večeře), musel každý zaplatit dvě fazole. Za spaní byl poplatek jedna fazole a jedna fazole se platila taky za každou načatou trojici oblečení, které člověk použil (vyjma pyžama nebo čehokoliv na spaní). Sazby byly ještě několikrát upraveny, protože v bance jednoho dne (myslím, že hned pozítří) došly fazole. Byly vydány i „bankovky“, ale to až později.

Do noci jsme hráli na kytaru a zpívali. Vymysleli jsme nový způsob, jak zpívat „Skákal pes přes oves“, abychom ušetřili čas (dobu potřebnou k zazpívání písně můžete zkrátit tolikrát, kolik máte

zpěváků, ovšem jejich počet musí být mocnina dvou s přirozeným mocnitelem). Pak jsme zaslechli nějakou hudbu a řekli si, že půjdeme vyzkoumat, co to je, ale naštěstí jsme hned o pár desítek výškových metrů níže zjistili, že je to nějaká diskotéka a nejspíš až v Rožňavě, tak jsme šli zase zpátky. Brzy nato jsme zalehli.

Ráno na nás zasvítlo sluníčko relativně brzy, nás to však nijak nezajímalo a spali jsme až do devíti. Pak jsme vstali, vyrobili snídani, snědli ji, zabalili si věci a odešli.



Maďal a jeho stereofoták v akci pod Kralovou hořou

Naše pouť pokračovala po zelené značce, která vedla po kraji planiny, potom po modré, která zanedlouho začala klesat do údolí k městečku Štítník. Cesta klesala a Vrápenec najednou upadl zády na zem. Kytara zapraskala... Na místě jsme ji provizorně slepili náplastí. Kytara zatím

ještě držela pohromadě a dalo se na ni hrát, což bylo to hlavní. Po této přestávce jsme pokračovali v cestě do údolí. Na jedné odbočce asi o míli dál jsme se pokusili zabloudit zadní část výpravy, ale všichni odbočili včas.

Pořád se cesta prudce svažovala. Na jednom rovném úseku jsme udělali přestávku, neboť v nedalekém jabloňovém

sadu se měl nacházet pramen s pitnou vodou. Trochu jsme se napili, snědli pár jablek a opět vyrazili. Po chvíli jsme vyšli z lesa a obešli jeden hřbítek s vysílačem. Uviděli jsme ceduli a na ní slovo „komposorát“ a hádali jsme, co to může asi znamenat. A zpívali jsme o tom, jak „dva havrani žili kdys v zemi skotské“.

Mezitím jsme se ocitli v rovném údolí a po prašné cestě směřovali ku silnici do Štítniku. Bylo hrozné vedro. U silnice, ve výšce 302,6 metrů nad mořem, jsme se zastavili a chvíli

po sobě házeli kamínky. Pak se začal dohadovat směr další cesty. Chtěli jsme navštívit Ochtinskou aragonitovou jaskyňu na protějším pohoří a pak pokračovat dál na severozápad, ale předtím se někteří chtěli vykoupat v řece. Kule a Tatouch odešli skrz pole směrem na nádraží, zatímco my zbývající jsme chvíli stáli a pak to vzali oklikou po silnici a podél trati. Zanedlouho jsme se setkali a chvíli šli, až jsme došli k železničnímu mostu přes řeku.

Vlezli jsme pod něj a tam, v chládku, se většina vykoukala.

Maďal mezitím na nádraží vyzvěděl, že za půl hodiny jede vlak, který by nám mohl o několik kilohometrů zkrátit cestu do té jaskyně. Všichni hned začali předstírat, že tedy hrozně spěcháme a že si musíme rychle zabalit, ačkoli nikdo tím vlakem vlastně jet nechtěl. Když jsme byli všichni

zbalení a vyšli nahoru na přejezd, viděli jsme vlak čekat na 30 metrů vzdáleném nádraží přímo před námi. Místo abychom rychle běželi, a stihli tak se svézt, počkali jsme, až on přestane čekat na nás, a nechali jsme ho ujet! A potom jsme, v největším parnu - zato osvěžení studenou koupelí -, vyrazili po silnici směrem k jaskyni.

Z hlavní silnice jsme po kilometru odbočili na menší silničku a u jednoho potůčku ve stínu počkali na zbytek, který se mezitím zapomněl kdesi vzadu. Pak jsme, už rychleji, šli dál, než jsme potkali odbočku na modrou značku, která

vedla k jaskyni. To už jsme spěchali, neboť čas na směrovkách ukazoval asi o hodinu více, než stačilo na stihnutí poslední prohlídky v 16 hodin. Maďal a Kotul chtěli dělat, jako že běží rychle nahoru, my ostatní jsme vypili poslední vodu, dali flašky do batohů a též odešli. Cesta vedla prudkým kopcem nahoru, různě zatáčela a skrývala i jeden chyták - to když značka vedla pár set metrů po rovné písečné uhlazené cestě a z ničeho nic odbočila vzhůru do lesa, aniž



Křeček je náš další (nedo)ceněný hráč...

jsme si toho všimli (já a Hroch). Ještě že nás upozornil Tatouch...

Po náročném výstupu, kterým jsme překonali převýšení 300 metrů, jsme se ocitli před vstupní budovou Ochtinské aragonitové jaskyně. Vevnitř jsme složili batohy a koupili lístky (80/60/40 Sk) na poslední prohlídku, která měla začít za čtvrt hodiny. Když přišel čas, vpustili nás a jiné návštěvníky dovnitř. Byla tam pěkná zima, a tudíž jsme si na sebe vzali mikiny a svetry. Prohlídka byla zajímavá, a to jak interiér jaskyně, který byl skutečně neobvyklý (s krystalickým uhličitanem vápenatým neboli aragonitem), tak odborný výklad, ve kterém se sousloví „krásná aragonitová výzdoba“ v různých pádech a slovosledných obměnách snažilo postupně vytlačit ostatní slova. Zdálo se, že převládne úplně, ale než se to stalo, prohlídka bohužel skončila a my vyšli zpět na denní světlo.

Vyšli jsme ven a našli vydlážděný kruh s lavičkami, který byl obehnan nízko zídka. Tam jsme usedli a vytáhli oběd (však už byl nejvyšší čas - 17:30). Zatímco jsme jedli, Kule zjistil, že mu kdosi vybil baterky a přemazal půl kazety. Okamžitě jsme vyrukovali s teorií, podle které za všechno mohl Cuk, protože si na Plešivecké planině předešlý den večer půjčil kameru, natočil s ní dvacet sekund něčeho (spíš ničeho) a pak ji zapomněl vypnout. To se všem (kromě Cuka) zamlouvalo, a tak jsme to přijali jako oficiální verzi. Cukovi jsme za to nadávali celý zbytek dne...

Kvečeru jsme vyšli na asfaltovou cestu, která tu vede k hotelu Hrádok, potom zahne doleva a pokračuje na hlavní silnici o kus dál. U hotelu jsme si složili bágly, vytáhli flašky a šli shánět vodu. Nabrali jsme ji vevnitř v koupelně, potom jsme se vrátili k věcím a vyrazili na hřeben. Měli jsme v plánu přejít hřeben po zelené značce skrz kopce Kohút a Stolica a dostat se do Telgártu, odkud bychom mohli vystoupat do Nízkých Tater. V tuto chvíli bylo tedy

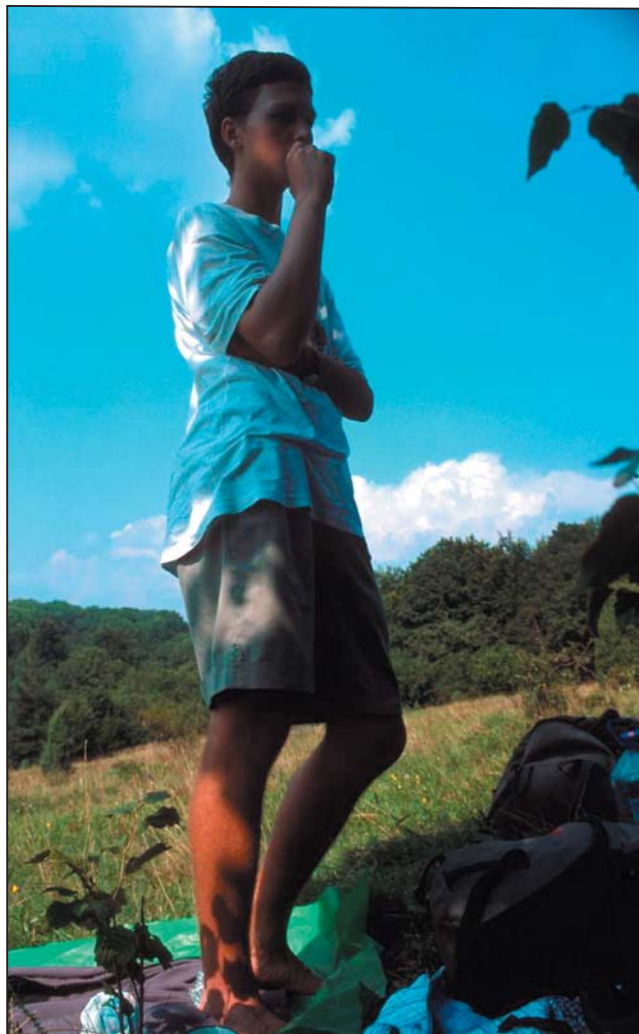
třeba napojit se na zelenou a jít dlouhou dobu po hřebeni. Minuli jsme vlek a jednu chatu a zanořili se do lesa.

Chvíli se šlo dobře, ale pojednou se začal objevovat hustý lesní podrost. Vyzbrojili



Jeskyně nikam nevedla, a tak jsme alespoň zkoušeli horolezectví

jsme se klacky a návleky, ale šlo se i tak špatně. Maliní, ostružiní, kopřivy a jiné plevely rostly všude kolem až do výše ramen a ztěžovaly nám chůzi a orientaci. Spadlé klády a husníky jsme museli obcházet. Navíc se již začalo stmívat a ozývaly se hlasy, že bychom to měli někde zapíchnout. Když jsme přešli dvě sedla a byli v polovině dalšího svahu, už jsme to vzdali, zapadli do lesa, našli místo na táboření, a konečně tak dohodli, kde budeme tento den spát. Někteří se pustili do stavby stanu, jiní si lehli pod širák (byl



Tak takhle se obvykle balí Ahalbert

to jedlobukový les se spoustou starého suchého listí). Jelikož od „oběda“ uplynuly sotva tři hodiny, většina účastníků nejevila zájem o velkou večeři, někteří lidé dokonce nechtěli jíst vůbec, protože jim bylo špatně. Vzali jsme tedy půl kila nějaké rýže, uvařili ji a několik lidí to rychle snědlo. Bývalo by bylo zbytečné vařit velké večeře podle jídelníčku, protože by to byl nikdo nesnědl, a teď nám aspoň zbylo jedno jídlo, které jsme mohli později zařadit dle potřeby.

U ohně jsme hráli nějaké lidovky nebo Mládkovy zpěvy. Dál už si na nic nevzpomínám, jen na to, že k té rýži měl být můj protlak, který jsem předešlý den u večeře omylem otevřel. Po cestě jsem ho ale nejspíš ztratil, takže jsme to měli suché.

V pondělí po ránu jsme si dali snídani, vzali své věci, narvali je do batohů a pak pokračovali kopřivami a trním po zelené

značce. „Cesta“ nebyla vůbec lepší než včera, spíš naopak, a k tomu se blížilo obvyklé denní vedro s nebem bez mráčku. Na kopci jsme v téměř neprůchodném křoví objevili nějakou starou kamennou zídku, která se táhla dobrých několik set metrů po hřebeni a dalo se po ní lépe jít. Vyklouzli jsme z trnitých keřů a do dalšího sedla sešli celkem průchodným lesem. Na tuto část naší cesty si tak dobře nevzpomínám, pamatuji si jen neskutečné množství keřů, kopřiv, husníků, padlých stromů a taky na neustále zvětšující se vedro.

Začaly se objevovat menší loučky a nás už také napadlo dát si něco k obědku. Zastavili jsme se v chládku na jednom relativně pěkném místě, které by bylo stačilo i na ten oběd, vadilo jen to, že se nám nezdálo dostatečně pěkné. Vysnili jsme si místečko na oběd o kilometr dál, s potůčkem, stínem a měkkou trávou, což byla ta největší chyba, jakou jsme mohli v tu chvíli spáchat. Sebrali jsme se a pokračovali dál cestou necestou. Po několika kilometrech, kdy rozhodně nic nenasvědčovalo tomu, že se situace zlepší, jsme měli všeho dost a rozvalili se kousek od jednoho rozcestí. Tatouch a Maďal šli hledat pramen s vodou. Odpoledne bylo tak někde uprostřed a my jsme rozbalili oběd a snědli jej. Když jsme chtěli vyrazit, někdo chtěl ještě snad uvařit čaj na vařiči, a tak jsme tam ještě pár hodin poseděli a pěkně si popovídali.

V podvečer jsme vyšli a hned vystoupali prudký svah. Pak jsme zase nějakou dobu pochodovali, přešli pár sedel a pár vrcholů, až jsme se zastavili v Sedle Kohúta (~1100m). Chvíli jsme poseděli, bavíce se o definici hřebene, a málem už jsme začali stoupat na kopec Kohút, tyčící se 300 metrů nad námi. Zabránil tomu Maďalův objev chaty s pramenem, na mapě zakreslené jen pár kousků od nás, a k tomu ve stejné nadmořské výšce. Po chvíli dohadování jsme vyšli po cestě, která tím směrem zrovna vedla. Výstup na Kohút (1409m) jsme tímto předem vzdali.

Po chvíli chůze a přemítání nad problémem vícerozměrných bedel na vícerozměrných panvích jsme došli k potůčku, který přitékal zprava ze svahu. O pár metrů výš vytékal z ledového pramínku, od něhož vedla tlustá hadice. Jak jsme zanedlouho zjistili, ústila u nedaleké a již zmíněné chaty „Parajka“ do pěkného kamenného „koutku“. Šli jsme k chatě a shledali, že je uzamčena. Na vybetonované verandě stál stůl a dvě lavice, pár metrů od chaty bylo ohniště s lavičkou a nějakými špalky coby sedátky. Pruhem vykáceného lesa ze svahu dolů byla vidět Revúca. Šli jsme na dřevo, rozdělali oheň a uvařili večeři. Po večeři jsme zpívali „Holka modrooká“ a „Andulko Šafářová“, kteréžto dvě písničky tvořily hlavní část hudebního programu toho večera.

A přišlo úterý. Po snídani jsme si zabalili věci a vyšli cestou, po které jsme přišli předešlý den. Šli jsme několik kilometrů, aniž bychom byli změnili výšku. Pak jsme na jednom hřbetě potkali rozcestí a začali přemýšlet, jak bychom se nejlépe dostali na vrch Stolica (1476m). Pokračovali jsme po asfaltové cestě, která po nějaké době přestala být asfaltová a pokračovala dál, mírně stoupajíc, zatímco v mapě „končila“ zcela. Vstoupili jsme do ochranného pásma Národního parku Muránska planina. Jinak docela nudnou, ne však nepříjemnou cestu nám zpestřila hodinová přestávka u několika akrů malinového houští. Do flašek jsme nasbírali nějaké maliny na dnešní večeři. Potom jsme zase šli, až jsme potkali červenou značku, jež vedla nahoru na Stolicu. Na nedalekých rozcestnících jsme si přečetli „Stolica - 0:30“ a začali se drásat nahoru, ačkoli zazněly návrhy, že bychom mohli obejít i tento kopec a po vrstevnici dojít do dalšího sedla...

Za deset minut jsme se ocitli na Stolicu, zatím nejvyšším bodu výpravy, a u rozcestníků potkali skupinu turistů se psy (nepočítaje turisty v jaskyni snad jediní lidé, které jsme zatím potkali!). Kousek od „vrcholu“

jsme si dali oběd. Jinak jelikož byl kopec nahoře plochý a porostlý lesem, nebylo tu příliš vidět do dálky. Když jsme dojedli oběd, nebylo proč se tu déle zdržovat, a tak jsme odešli. Odešli jsme po modré značce směrem na sever a začali hned prudkým sešupem do Slanského sedla (1234m), kde jsme uviděli zmiji vyhřívat se na kameni. Tatouch vyprávěl, jak tu kdysi dávno na jednom puťáku všechny nachytl, když další kopec (Kyprov, 1397m) pěkně obešel po vrstevnici, zatímco se ho ostatní nemohli dohledat.

Opět jsme vykročili, vystoupali zmíněný kopec a dalších několik mil kráčeli



Nízké Tatry - kamený poutník



Na Plešivecké planetě

smrkovým lesem s hustým borůvkovým podrostem po velmi příjemné hřebenové pěšince. Houpalo to s námi nahoru a dolů a v jednom sedle jsme uhnuli a kousek sešli, abychom nabrali vodu z potoka, který tam měl někudy téci. Když jsme byli hotovi s nabíráním vody, šli jsme dál. Modrá značka vedla dál po hřebeni v nadmořské výšce kolem 1300 metrů pěkným lesem. Roztroušeni do mnoha skupin po délce snad jednoho kilometru jsme šli až téměř do setmění a nakonec stanuli na kraji veliké louky, sem tam porostlé menšími smrčky. Kvapem se blížila tma, takže jsme se bleskově utábořili, olámali větve ze spadáných stromů kolem a rozdělali oheň. Při vaření večere jsme zaslechli štěkot psa, odhadem vzdáleného nějakých pár set metrů, a nato se několik lidí nezávisle na sobě vydalo toho psa hledat. Když se všichni vrátili, nějak se rozšířila fáma, že máme zítra v pět ráno vypadnout, že to říkal hajnej. Buď jsme si to vymysleli my, nebo to měl být trik, jak všechny přesvědčit,

aby zítra vsatli brzy, ale to nevím.

K večeri jsme měli knedlíky s tvarohem a malinovou omáčkou. Potom jsme hráli na kytaru pro změnu Scarborough Fair, což nám vydrželo až do vyhasnutí ohně.

Ráno jsme nějak vstali, uvařili snídani, ... však to znáte. Vyšli jsme, ale brzy jsme opustili modrou značku, jelikož ta vedla někam úplně jinam, než kam jsme měli namířeno (chtěli jsme do údolí do Telgártu, který byl pod námi). Minuli jsme geodetický bod s „protináletovou ochranou“, zahrnuli doprava a udělali takové kolečko v lese. Pak jsme asi půl minuty sbírali veliké brusinky, kterých tu byly všude tuny, ale hned jsme zase vyšli, tentokrát na druhou stranu, po hřebeni dolů ke konečné stanici lyžařského vleku, vedoucího z Telgártu. Počkali jsme, až budem všichni, a pak šli sjezdovkou dolů podél vleku a kochali se výhledem na část Nízkých Tater, tedy hlavně na Kráľovu hoľu (1948m) Smrečinské sedlo (1442m), na

obzoru se ztrácející, kde jsme chtěli přečkat další noc. Pak byl vidět Telgárt se známým tunelem, kde se vlak otočí o 300 stupňů a nastoupá výšku potřebnou k překonání rozvodí.

Sjezdovka se docela prudce svažovala. Cestou Cuk a Kotul lezli na sloupy od vleku a dělali vylomeniny, zatímco my jsme seděli opodál a dalekohledem prozkoumávali protější svahy. Viděli jsme vlak odjíždět do Vernáru. Potom jsme se sebrali a sešli dolů k silnici, kterou jsme přešli a objevili se u železniční zastávky „Telgárt - penzión“ těsně u vjezdu do tunelu. Někdo zjistil - nebo to snad věděl odpředtím -, kdy nám jede vlak do Vernáru, kterým bychom si zkrátili cestu do Smrečinského sedla a zároveň se projeli tím tunelem, jenž je teda podle mého názoru zajímavější víc zvenku než zevnitř. Teď jsme měli několik málo hodin do odjezdu vlaku, takže část z nás vyšla do Telgártu koupit něco dobrého k obědu.

Jen co jsme se vrátili s plnými taškami čerstvých rohlíků, chlebů, mléka a hlavně různých sladkostí, přesunuli jsme se kousek nad ústí tunelu a tam poobědvali. Poté jsme se věnovali různým aktivitám, mezi nimi např. čekání na vlak, focení, jezení, vysílání semaforem, spaní, mytí a jiné. Ve správný čas jsme se všichni přesunuli na správné místo (tj. nástupiště) a vyčkali příjezdu vlaku. Když se s námi vlak rozjel, několik minut

jsme venku neviděli nic kromě tmy. Potom jsme vyjeli z tunelu a pokračovali v zatáčce. Na chvíli jsme uviděli naše místečko, kde jsme obědvali, a potom jsme zmizeli za náspem. Celý ten zážitek propásl jen Vrápenec, který chudák strávil celou jízdu tím, že ostatním kupoval hromadný lístek.

Na zastávce Vernár jsme vystoupili a zprudili Cuka, který nechtěl vzít nějaké odpadky. Přešli jsme silnici a minuli hotel Pusté pole. Silnička dál vedla přes potok Hnilce a přišla na rozcestí, kudy vedla zelená značka. Vyšli jsme po ní, neboť vede až do Smrečinského sedla, kde jsme naposled byli před dvěma lety. Cestou se Hroch s Křečkem hádali s takovým zaujetím, že nás to přivedlo na nápad hádat se taky, a to na určité téma. Když jsme „probrali“, proč žáby nekladou vejce do šišek na stromech, radši jsme přestali.

Asfaltka vedla delší dobu podél potoka, a tak jsme najednou zabočili, našli pěknou tůňku a dali si mycí



Ten Kotul si to nějak spletl....

přestávku. Když jsme byli hotovi, šli jsme

dál, jenom já (tj. Ahalbert) jsem tam ještě chvíli zůstal a balil si věci. Cesta pořád vedla údolím Hnilce a mírně stoupala, po několika mílích však začala stoupat prudčeji a vedla lesem přímo do sedla. Namáhavý výstup jsme si ulehčovali přemýšlením nad obecným řešením úlohy s rybáři.

Ve Smrečinském sedle jsme si složili věci



Super maďalova trať: z tunelu to pak vyjede tamhle na mostě

a vydali se k nedalekému žlabu s pitnou vodou. Pak jsme na ohni uvařili nějaké jídlo a po večeri pozorovali hvězdy a učili se poznat nějaká souhvězdí. Stále více lidí se bálo, že začne pršet, takže většina ulehla do tropik, nebo je alesopň postavila, kdyby náhodou začalo v noci pršet; ostatně to jsme dělali od začátku, takže nevím, proč to píšu až teď.

Další den ráno po snídani (v 10 hodin) jsme vyrazili po modré značce směrem na Kráľovu hoľu. Přešli jsme několik kopců a zastavili se nedaleko jednoho vodopádu, kam se ale nešlo podívat příliš moc lidí. Někteří proto, že tam byli už několikrát, a jiní zase proto, že byli celou dobu vzadu a když přišli, hned jsme vyrazili. Šli jsme dále... Smrkový les kolem nás vystřídala kleč, i ta ale později zmizela. Však jsme taky byli více než 1500 metrů nad mořem. Na nebi bylo polojasno až oblačno a foukal na nás silný vítr. Po skupinkách jsme se

vydrápali na vrchol, kde stojí vysoký vysílač a u něj jedna obludná budova s parkovištěm.

Na vrcholu jsme se znovu shledali s výpravou, kterou jsme potkali na Stolicu, a tuto událost jsme zaznamenali do vrcholové knihy. Konečně jsme se dohodli, že Petrova přezdívka bude „Paedr“, s čímž byli všichni spokojeni. Pojídali jsme čokolády a čekali, až budeme všichni, abychom mohli vyrazit, neboť nám začalo poněkud nebýt teplo. Pak jsme pokračovali po červené značce 0801, evropské trase E8 a Cestě hrdinův SNP na západ po hřebeni s krásným výhledem na všechny strany. Hledali jsme místo vhodné k poobědvání, až jsme o kus dál zahнули za jednu skálu a tam to rozbalili.

Po obědě Tatouch vytáhl knížku „Jezdec z neznáma“ (Shane) od Jacka Schaefera, ze které přečetl úvodem několik kapitol. Také jsme na nedaleké skalce dělali,

že jako skáčeme dolů, zatímco to Kule natáčel na videokameru. Potom jsme vzali své věci a vykročili. Cesta, po které se docela příjemně šlo, se táhla po hřebeni přes vrcholy Orlová (1840m), na níž stojí velký slovenský kříž a kde jsme měli malou pauzu, a Bartková (1790m), kde jsme vztyčovali veliké balvany. Pak přišlo Ždiarske sedlo (1473m), u něhož jsme se po dlouhé době opět zanořili do lesa. Hned jsme však začali stoupat na táhlý vrch Andrejcová (1519m), za kterým se nachází vyhlášená turistická útulňa, v níž jsme se chtěli „utulit“ na nadcházející noc.

Zabrali jsme místa v boudě, jen Maďal a Tatouch spali venku. Od naší minulé návštěvy tu někdo spravil horní patro palandy a někdo jiný popsal stěny nějakými anglickými satanistickými texty. Na večeri jsme uvařili metrák čočky, kus jsme snědli a divili se, že toho ještě dost zbylo. Po setmění jsme se nacpali do chaty a ostatním obyvatelům hráli na kytaru naše oblíbené písně.

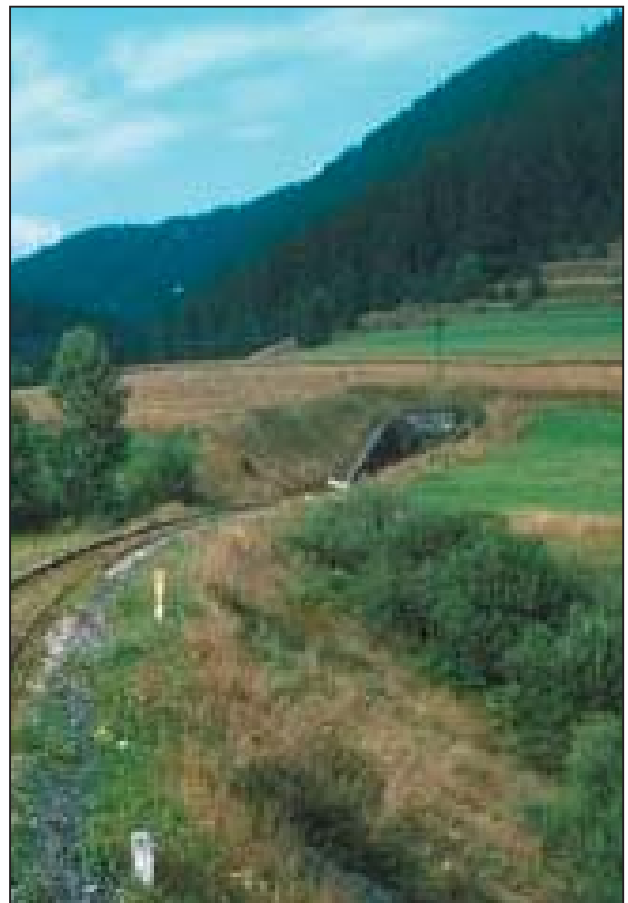
Brzy ráno se jako na povel celá chata (mimo nás) zabalila a vylidnila. O půl hodiny později jsme se vzbudili i my a shledali, že kromě nás už v chatě nikdo není. Pomalu jsme vstali, uklízeli věci, dojívali čočku a tak různě. Po nějaké době už byli všichni sbaleni a čekalo se jen na mě (tj. Ahalberta), neboť já jsem si nějak nemohl rychle zabalit a trvalo mi to dlouho. Samotného mě překvapuje, jak dlouho to čekání trvalo - tři čtvrtě hodiny! Část lidí se vydala napřed na Velkou Vápenicu, zbytek počkal na mne a pak jsme vykročili také.

Přešli jsme nějaké kopce a ocitli se v sedle Priehybka (1468m), kde jsme se všichni opět shledali. Potom jsme vystoupali na horu Velká Vápenica (1691m), odkud je rozhled do širého kraje. Chtěli jsme pokračovat po hlavním hřebeni dál, a tak bylo třeba sestoupit do hlubokého sedla Priehyba (1199m) a pak zase vyjít prudkým svahem nahoru. Sešupem, který nebyl delší než dva a půl kilometru, jsme tedy

překonali výškový rozdíl pět set metrů a v průsmyku si na chvíli odpočali.

Strmý sestup vystřídal strmý výstup na další část hřebene, po kterém jsme měli v plánu jít ještě nějakou dobu. Když jsme se dostali do vyšších poloh, již jsme nestoupali tak prudce, hřeben se spíš tak houpal, jak už to bývá. Poobědvali jsme na malé louce, kde se zrovna rojili mravenci a lezli nám na podlahy. Potom jsme četli o tom, jak Shane vykopal jeden starý pařez a snědl přitom mísu vdolků. Po čtení jsme vzali svou bagáž a šli dál. Mysleli jsme, že po dlouhé době zase sprchne, ale snad spadlo jen pár kapek, na to si teď nemohu přesně vzpomenout.

Přešli jsme vrchy Kolesárová (1508m), Noname (1408m) a Oravcová (1544m), což byla myslím docela příjemná cesta nejdřív lesem, potom po pláni. Dostali jsme se na kopec Zadná hoľa (1619m), odkud odbočuje žlutá značka kolmo doprava na Velký bok a pak dál do údolí k městečku Svarín. Tady



Výjezd s toho samého tunelu.

jsme se nemohli shodnout, zda odbočit doprava na žlutou, nebo pokračovat rovně po červené značce a skončit v sedle Čertovica, odkud bychom se pak odvezli autobusem. V obou případech bychom odjeli další den večer vlakem z Kráľovy Lehoty. Po dlouhé debatě následovalo dvojí rozhodování (o prvním hlasování se nedoslechli všichni a kromě toho se některým nelíbilo, že bychom měli jít po žluté, takže jsme hlasovali znova, opět ve prospěch Velkého boku).

Tak jsme tedy opustili Evropskou turistickou Dálnici hrdinů SNP číslo 8 a vyrazili doprava po žluté značce a chvíli malinko klesali. Potom jsme nějakou dobu šli po úbočí kopce, obešli kopec Zadná Široká a na chvíli se zastavili v Sedle pod Velkým bokom (1479m). Mezitím trochu sprchlo, ale jinak se nic zvláštního nedělo. Šli jsme dál a asi míli před vrcholem se nám naskytl nádherný výhled na západní část Nízkých Tater. Poslední část z nás tam chvíli stála, fotila a dalekohledem pozorovala dva myslivce, kteří šli několik kousků za námi, a přemýšleli jsme, jestli nás chtějí dohnat a vynadat nám (i když tedy nevím, za co), nebo tam prostě jdou a s námi nemají nic společného.

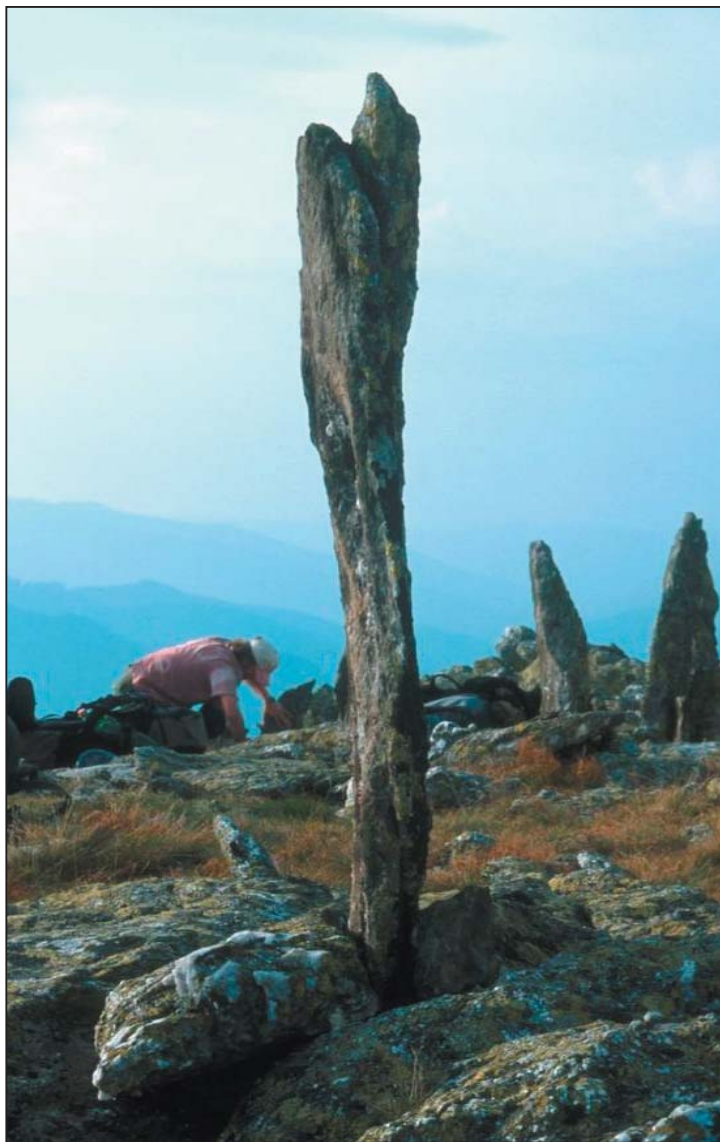
Když jsme opět vykročili, viděli jsme ostatní, jak se vracejí z Velkého boku

(1727m), a slyšeli, jak na nás křičí, abysme tam už nechodili a radši šli rovnou s nimi, protože značka tady začíná naposled stoupat na vrchol, tam se otáčí o 180 stupňů, pár set metrů se jakoby vrací a pak pokračuje někam dál (tedy to, jak ta značka ve skutečnosti vede, zjistíte asi jen z mapy,

v terénu toho příliš vidět není). Takže to celé je vlastně jen jakási odbočka na vrchol a zase zpět, kterou není třeba procházet, pokud o to zrovna nestojíte, a zvláště ne, pokud jste v časovém skluzu a je třeba se už někde zabydlet. To jen Hroch si „odskočil“ nahoru, chvíli tam pobyl a pak sešel dolů, zatímco my jsme počkali v nedalekém sedle.

Již se smrákalo a my jsme na kraji velké pláně, nedaleko vrchu Nemecká (1535m). Chtěli jsme utábořit někde v nižších polohách, ale nebylo příliš jasné, kde by to mělo být, ani jak se tam máme

dostat. Vyšli jsme tedy na Nemeckou, kde jsme se opět shledali se značkou, nikoli však s nějakým rozcestníkem. Značka pokračovala po zalesněném hřebeni dolů, tak jsme opět šli. Zanedlouho jsme se objevili v sedle, které pokrývala louka ve tvaru obdélníka, zatímco všude kolem byl vysoký les s podrostem. Protože už byla téměř tma, rozhodli jsme se, že noc přečkáme zde. Vykopali jsme ohniště, došli na dřevo (skutečně se osvědčila naše



Objekt na vrcholu

„kapesní pilka“) a Kule s Maďalem šel někam dolů pro vodu. Také jsme postavili nějaké stany, několik lidí se rozbalilo do lesa. Na ohni jsme začali vařit nějaké čaje a podobné věci. Tatouch ztratil svůj řetízek, který jsme bohužel našli až další den „vypálený“ v ohništi.

Po hodině a půl se vrátili Kule a Maďal a vyprávěli, co se jim po cestě přihodilo. Prý je napadlo, že by tu mohli žít medvědi a že by na nás mohl nějaký znenadání přijít. Proto jsme začali volat na Hrocha a pár lidí, kteří měli ležení v lese, jestli by si nechtěli lehnout blíž k ohni. Nic. Volali jsme znovu. Nikdo nešel, tak Kule zavolal: „Hrochu, pozor, jde medvěd!!“ A bleskurychle všichni přiběhli a prý kde by ten medvěd jako měl být. Hroch byl napruzen tím, že jsme ho vystrašili, a přenesl si své věci k ohni. Toho večera si naše skupina pochutnala na kolínkách s trochou hub a musím říci, že to vůbec nebylo špatné. Co jsme dělali po večeri,

nevím, pravděpodobně jsme šli spát, a to buď vedle sebe k ohni, nebo do tropik.

Poslední den ráno jsme se nějak vzbudili a dohadovali se, co bude k snídani a co dnes uděláme s přebývajícím jídlem. Zabalili jsme si a po skupinách vyrazili po značce, která zanedlouho opustila hřeben (po kterém jsme šli od Smrečinskho sedla) a zamířila prudce dolů do údolí. Po nějaké době se připojila na zpevněnou cestu a dál vedla podél potoka Torysa, po kterém se jmenuje i údolí, jímž protéká. U cesty jsme počkali, až budeme všichni, a pak jsme vyšli poměrně svižným tempem směrem dolů.

Podrobný průběh cesty tímto údolím si už nepamatuji, vím jen, že jeho první půlka byla docela pěkná a že jsme si po pár kilometrech dali oběd na kamenitém břehu potoka. Měli jsme - jako obvykle - chleba se vším možným. Cukovi vadilo, že jsme po obědě opět četli Shanea, a tak šel radši



Polední siesta...



někam na velkou. Jenže mu nikdo nechtěl půjčit papír, proč, to nevím. Možná proto, že nikdo už žádný neměl.

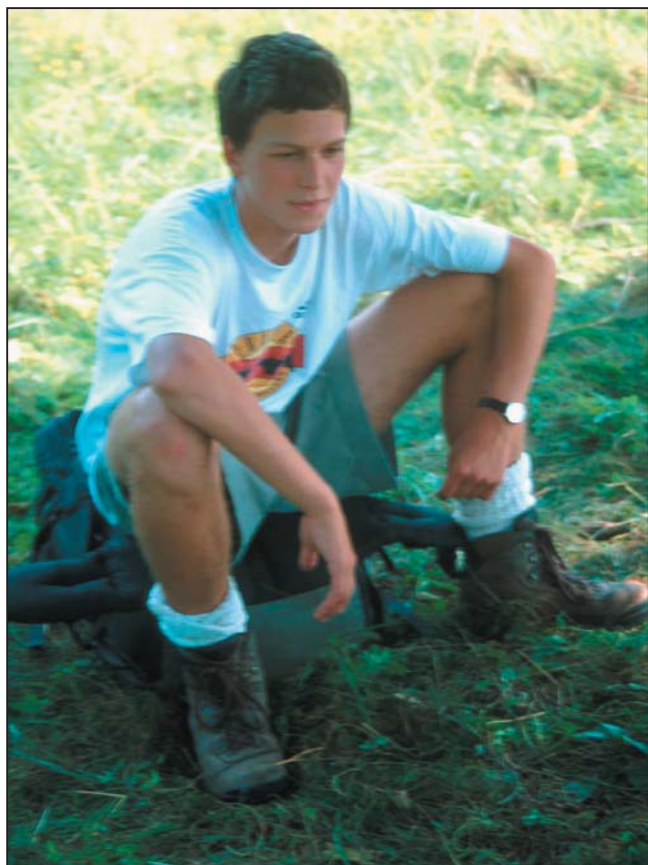
Během poledního klidu stavěl Paedr s někým přehrádku na potoce, zatímco ostatní se jen váleli a poslouchali Tatouchovo čtení. Po nějaké době jsme se zvedli a šli dál Torysou. Minuli jsme první chalupu. Cestou jsme na kytaru hráli nějaké písně s třídobým taktem (třeba Andulko Šafářová) a zkoušeli, jak se na to dá pochodovat. Potkali jsme hráz, u které byla voda hluboká určitě několik metrů, ale nikdo se neodvážil tam skočit. Šli jsme dále a uviděli jsme chalupu, jejíž trámy byly dlouhé dobrých patnáct metrů. Po dalších dvou kilometrech jsme vystoupili z údolí a ocitli se v městečku Svarín (695m), kudy kdysi vedla úzkokolejka, která je dávno zrušená, ale koleje tam pořád jsou a na některých místech jsou k vidění i bez jinak nutného odhrabání vrstvy hlíny. Také tam stojí bývalá zastávka, jakási dřevěná zarostlá rozpadající se bouda, na které je cedulka „Technická památka - poškozování zakázáno!“ nebo něco takového.

Šli jsme po silnici do Kráľovy Lehoty, opět roztahaní na půl kilometru. Silnice byla dlouhá a nezáživná. Na křižovatce před Kráľovou Lehotou jsme se všichni sešli a pokračovali společně k nedalekému nádraží. Končí tu i koleje té úzkorozchodné tratě a tam, kde vyčuhují z asfaltu, Maďal vykopal pár suvenýrů. Rozvalili jsme se u nádražní budovy a zjistili, kterým vlakem je nám třeba jet, abychom mohli v Liptovském Mikuláši přestoupit na rychlík Laborec do Prahy. Větší část z nás se šla vykoupat do nedalekého Čierného Váhu. Když se vrátila, šli jsme do čekárny, kde byl obrovský dozvuk a všechno bylo hrozně moc slyšet. Tatouch tam přečetl opět kus ze Shanea.

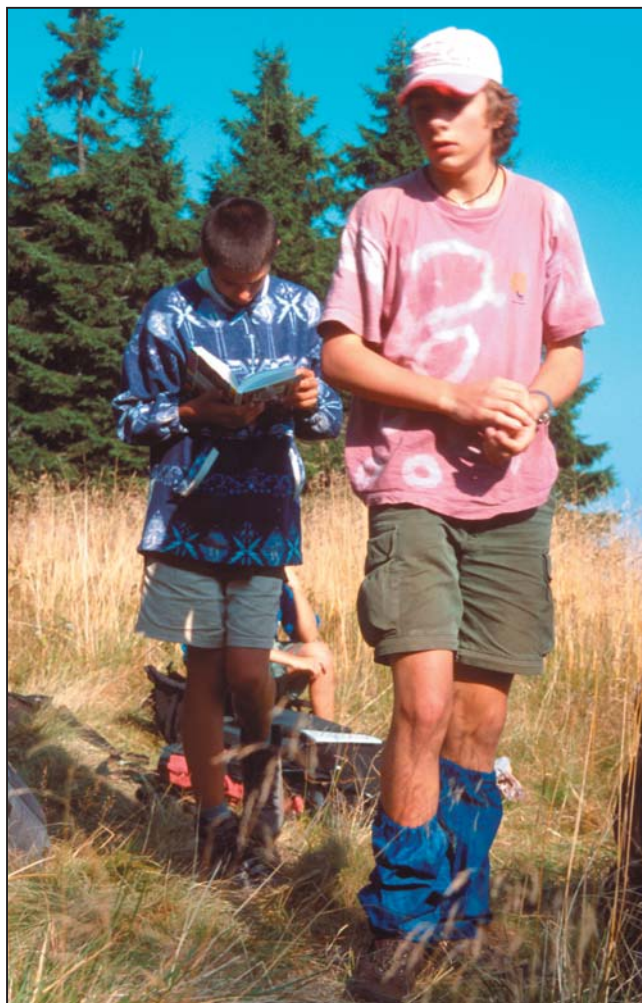
V osobním vlaku do Liptovského Mikuláše jsme pobýli jen docela krátce. Jeli jsme zadarmo, neboť paní průvodčí nám nejspíš nechtěla psát lístky kvůli několika kilometrům. I když jsem zaslechl, že kdybychom měli lístky do Prahy koupené už z Kráľovy Lehoty a ne jen z Liptovského Hrádku (to je jen kousek dál), bralo by se to stejně jako jedno pásmo a výsledná cena by byla stejná.

Na nádraží v Liptovském Mikuláši jsme se pokoušeli koupit lehátka nebo alespoň místenky do Laborce. Nevím už, v čem vězel problém, ale lehátka už neměli (nebo je nemohli prodat) a měli jen místenky tak nějak rozházené po vlaku, tak jsme je koupili s tím, že se na lehátka poptáme ještě průvodčího přímo ve vlaku. Než přijel náš vlak, četli jsme Shanea a poslouchali znělku, kterou na tomto nádraží hrají před každým hlášením. Zrovna si na ni nemůžu vůbec vzpomenout, ale to nevádí.

Pak jsme se už přesunuli na nádraží a když v půl jedenácté přijel vlak, nastoupili jsme a dali sbohem Liptovskému Mikuláši. Kule a Tatouch se snažili někde schrstit lehátka, všechno však bylo plné. Rozdělili jsme se tedy na dvě skupiny, z nichž jedna měla několik místenek z jednoho kupé a druhá měla několik místenek zase z jiného kupé. Tam jsme se uvelebili a začali počítat rakousko-uherské. To bylo poměrně sloužitě vzhledem k několika nákupům na různých místech v různých měnách a různými lidmi. Byl trochu zmatek v tom,



No a tohle je samotný autor článku



kdo komu kdy a co půjčil a kdo co a kdy vrátil. K tomu všemu přibyla doprava, kde už vám nezbyde nic než to nějak přibližně vydělit a rozpočítat tak, aby to vyšlo jakžtakž „spravedlivě“. Nakonec se to podařilo. My obraceli kapsy naruby; co kdo měl. Já musel vybrat kolem pěti kil, pak jsem smekl stetson a v klidu se zdekoval...

Ráno jsme se myslím vzbudili tak kolem šesté hodiny, když jsme byli kus za Kolínem. Vjeli jsme do Prahy a shledali, že nejedeme přes Libeň. Toho jsme využili a kolem sedmé hodiny ranní vystoupili ve Vršovicích. Část se rozprchla bůhvíkam, ti, co zůstali, v klidu dočetli posledních několik kapitol Shanea v nádražní hale. Pak jsme se rozloučili, čímž byl letošní letní puťák uzavřen.

Ahalbert

Povodně

Jak jsme prožili povodně.

Je polovina srpna léta páně 2002. Vltava je po vydatných deštích vzedmutá a meteorologové varují, že by mohly přijít další vytrvalé deště. V neděli je jasné, že je zle! Na Prahu se řítí spousta vody. Vltavská kaskáda ještě chvíli zadržuje vodu a prokáže tak medvědí službu Praze a dalším městům a vesnicím podél Vltavy. Podaří se jí totiž sladit nejvyšší průtok s kulminací Berounky. Během pondělka se rozhodujeme pro přípravy na povodeň v klubovně. Kroniky, počítač, diáky a fotky to vše odnášíme (Kubula, Tatouch, Psík a Kule) k panu Mesickému v prvním patře. Pak ještě jdeme obhlédnout Vltavu u Novotného lávky. Hasiči budují norné stěny, které zachrání Staré město před zkázou. O půlnoci vydává ČT zprávu o možném vylití Botiče a zatopení Ostrčilova náměstí a ulice Na Folimance. Nakonec se Botič rozleje jen pod přehradou

a vytopí Hlada v jejich baráku. Nicméně voda Vltavy nadále stoupá a Dopravní podnik uzavírá Metro. Dopoledne hlídá klubovnu Cuk. Má za úkol nenechat se utopit, sledovat varování v rádiu a zavčas volat o pomoc, kdyby stoupala voda. Mám slíbeno od paní Papouškové, že některé věci můžeme nastěhovat k nim (bydlí v posledním patře). Rovněž získávám klíč od balkónu, kam je možné část věcí přestěhovat. Do klubovny voda nestoupala ani ve středu. Alfons s Hladem vyprávěli o trochu zmatených záchranných pracech na Staroměstském náměstí. Bylo jasné, že nejvíce práce bude třeba vykonat, až voda opadne. Jenže jak nejlépe pomoci? Jak na to? Během neděle a pondělí jsem podnikl dost náročnou cestu za krizovým štábem, ale po mnoha nezdarech a pokusech, jsem přes Křečkovu maminku získal kontakt na paní z krizového štábu v Holešovicích.



Takhle to nevypadá, ale ten dům je opravdu ve vodě



A to je ještě málo ...!!!

A tak se v úterý ráno scházíme vybaveni rukavicemi (ty nám věnoval po povodních na Moravě Alpín), holinkami a pracovním oblečením, v Tuzarově 12. Kdo všechno se schází? Je to Křeček, jeho tatínek, Hroch, Kotul a Kule. Postupně vyklízíme mokré sklepy. Nejlepší je sklep jednoho staršího pana architekta. Jeho sklep je plný všech možných užitečností: vytrhané dráty, kus odstředivky, dřívka, cihly, časopisy, šroubky, Je doslova a do písmene plný. Po otevření není kam vstoupit. Po proházení cestičky k oknu vyndáváme věci sklepním okýnkem rovnou na chodník. Před domem se vrší hromada krámů hlavně ze sklepa pana architekta. Postupem času se okolní auta ocitají v nebezpečí splnutí s haldou nepořádku. Nakonec nám obyvatelé domu připraví svačinu a ještě nám vecpou peníze na oběd. Chvíli se bráníme, ale nakonec se neubráníme. Křeček, který převezme 400 Kč rozdává každému jeho část = 100 Kč, ať si každý za ně koupí oběd. A tak končí naše pomoc zaplavenému městu. Sluší se říct, že není jediná - hned druhý den Cuk ještě pomáhá Horáčkům vyklízet jejich rodinný domek v Lahovicích. O pomoc nás požádala Máša. Určitě byl pro ně Cuk větším přínosem, než neznámý pomocník, co jim ukradl videokameru, na které měli nafilmován barák po povodni. V novinách se pak objevila prosba o vrácení alespoň té

videokazety! Vrápenec pomáhal sousedům někde ve Vraném nad Vltavou. Maďal zase stěhoval přístroje do vyšších pater na Albertově. Nutno ještě připomenout výpomoc několika jedinců ve staré čistírně (Ekotechnické museum). Blížící se voda dokonce přinutila i Jírovce vstát od poče a celý den pytlouat písek. Pytle jsme s hasiči rozváželi po Malé Straně a živelně je umísťovali před všechny otvory. Nutno podotknout, že i před ty které byly na kopci. Voda nakonec vystoupila tak vysoko, že stejně většinu níže položených zábran přetekla. (Pozn. Maďal.

„Vykydni bláto jūrihej, vykydni bláto jūrihej, o tom si teď zpívám!“

Opouštíme Prahu a ztemnělý Karlín. Sedíme ve vlaku směr Košice a jedeme vstříc Slovenskému Krasu.

Zapsal Kule



Tak takhle vypadala ta zeď

Telegraf

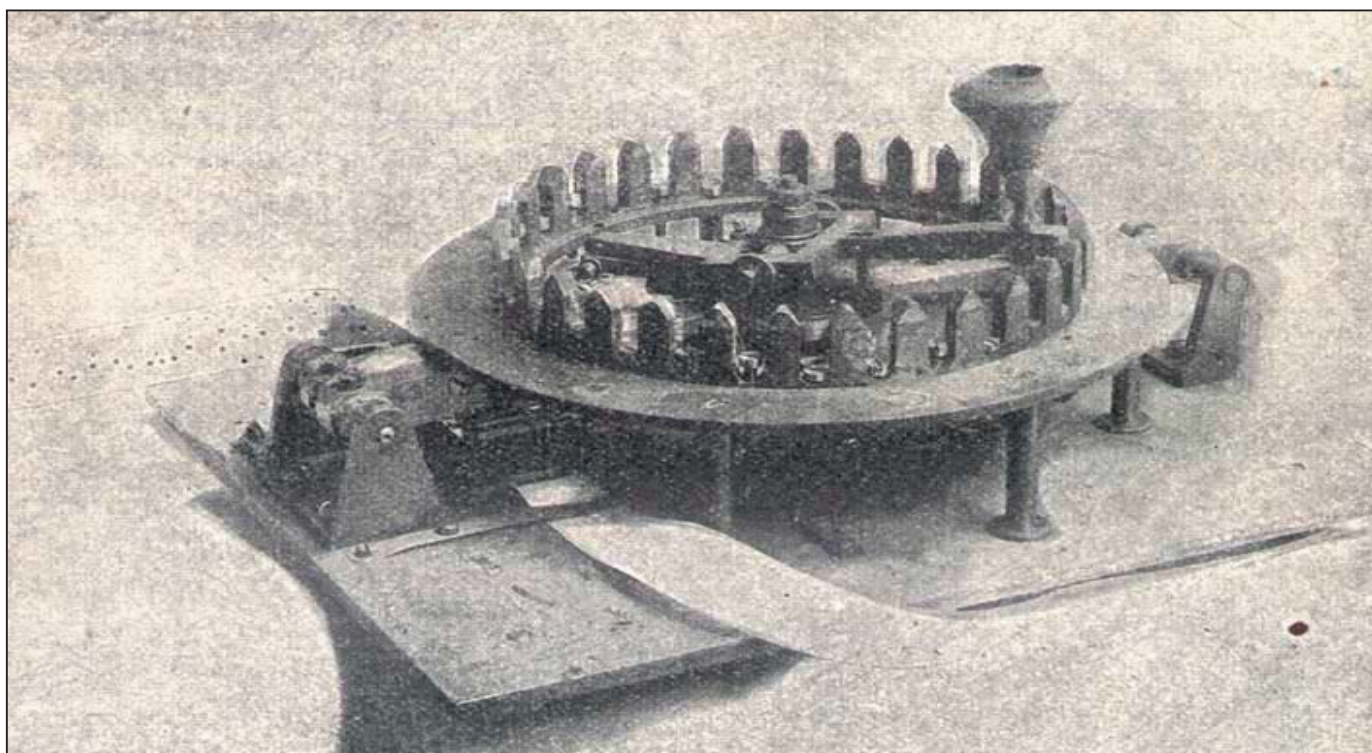
Koncem loňského roku zemřel v Budapešti v nedostatku a nouzi vynálezce Virág, nedočkav se zavedení do praxe svého rychlotelegrafu, který možno řaditi mezi nejlepší přístroje toho druhu. Soustav rychlotelegrafních je dnes již více druhů. Od doby, kdy úplně postačil jednoduchý telegraf Morse-ův, u nás dodnes výhradně užívaný ve tvaru poněkud pozměněném avšak o původním principu, stoupaly požadavky kladené na telegrafii co do rychlosti depešování, tj. co do množství slov odesílatelných za hodinu.

Virág užívá pro svůj telegraf úzkých proužků papírových, do kterých se prorážejí zvláštním přístrojem otvory odpovídající jednotlivým písmenám. Proužek takto zhotovený se vede do přístroje odesílacího, který probíhá značnou rychlostí a pohybuje se po válečku s 5 kovovými kroužky, které tak izoluje ode dvou kartáčků z platinového drátu. Kroužky jsou spojeny s batterií, jejíž proud prochází vedením, jakmile se kartáčky

dotknou kovových kroužků skrze otvory proražené v papíru. Dle polohy otvorů v papírovém proužku přijdou kartáčky střídavě ve styk s různými kroužky; dle toho pak se kterým polem batterie je kroužek spojen, bude vedením procházet elektrický proud jednoho nebo druhého směru.

Rychlotelegraf Pollak-Viragův vyžaduje však dvojnásobné vedení a byl doposud užit s úspěchem jen při vrchním vedení (bez kablů).

Ostatně soustava ta ač podává výsledky velmi dokonalé, není ještě schopna praktického rozšíření z důvodů finančních. Zdá se však, že novému, leč dosud velmi zdoluhavému telegrafování bez drátů vznikla pro budoucnost vynálezem Viragovým velmi nebezpečná konkurence. Nejbližší léta budou tedy jevištěm zajímavého boje různých soustav dorozumívání se do dálky, z nichž ovšem pole opanuje – jako vždy – to, co



Perforátor pro rychlostní telegraf Viragův

bude nejpraktičtější, to jest nejlevnější a nejvýkonnější pro jisté účely.

Přijde sem ukázka depeše soustavy Virágovy a obrázek Odesílacího přístroje rychlotelegrafu Virágova.

Rychlotelegraf soustavy Pollak a Virágovy

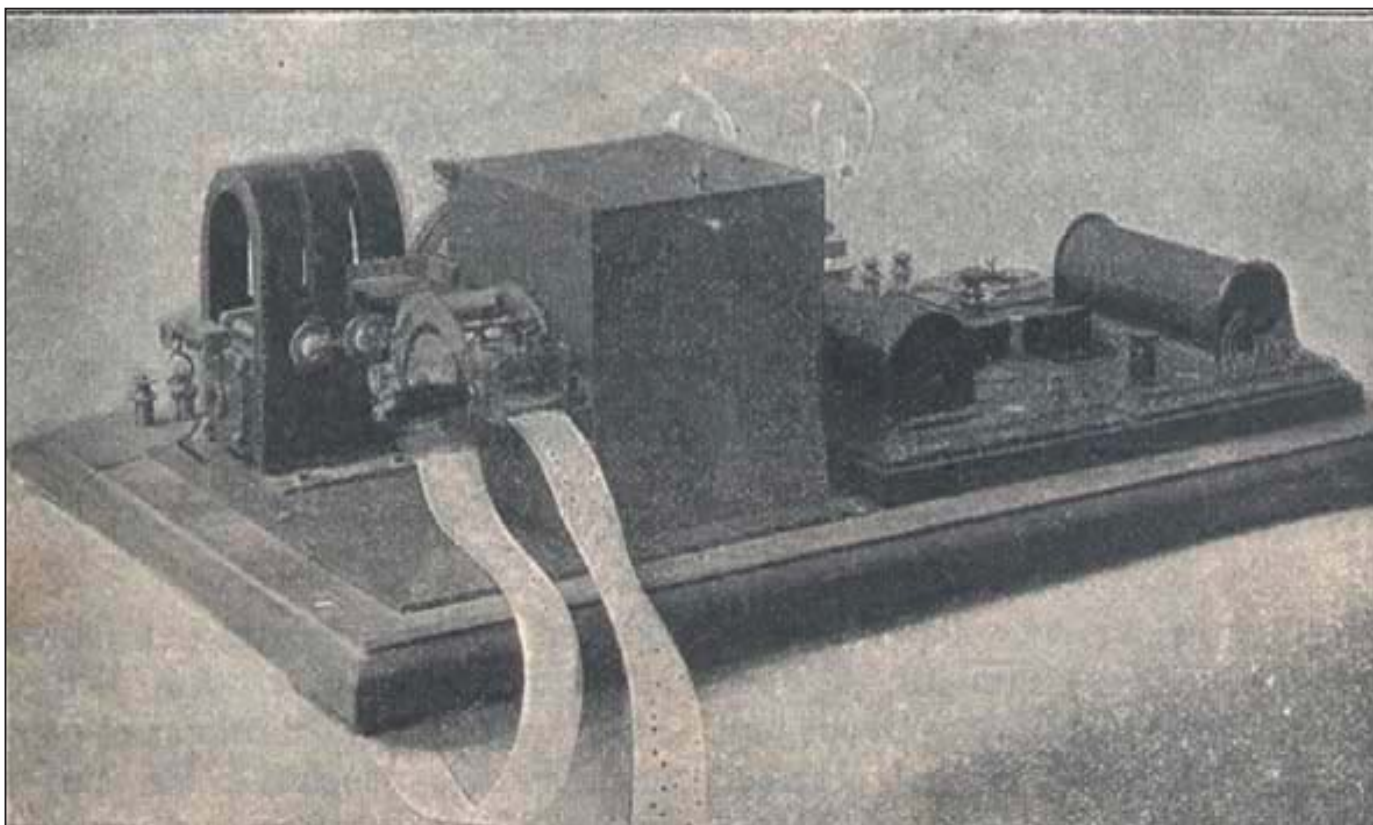
Podává A.Č. (Epocha ročník 1902 číslo IX str.171 - 172)

Věřím, že vás slova napsaná téměř přesně před 100 lety budou inspirovat. Věřím, že nakonec opravdu opanuje pole ten nejpraktičtější, tj. nejlevnější a nejvýkonnější způsob dorozumívání. Ano, myslím tím semafor! Je jen na nás abychom prokázali životaschopnost tohoto systému! Již teď povstala strašlivá konkurence společností jako je T-mobile, Oskar i Eurotel. Je teď na vedení těchto společností, aby zavčas zachytili tento

technologický vývoj umožňující bezdrátové dorozumívání naprosto bez nákladů na složitá zařízení. Na nás pak spočívá šířit znalost semaforu mezi své známé! Nepromarněme jedinou příležitost k rozšíření této znalosti mezi další lidi! Šířením semaforu se přiblížíme řeckému ideálu Kalokagathie. Ano. Pobyť na zdravém vzduchu a tělesná cvičení nutná při vysílání semaforu nás k tomuto ideálu rychle přiblíží. Navrch vysílání v optické oblasti, na rozdíl od radiové, není rušeno ostatním vysíláním. Mohl bych pokračovat ještě dlouho podrobným líčením všech výhod semaforu, ale to bych Vás, vážení čtenáři, zdržoval od vašeho jedinečného poslání, tj. šíření semaforu v krajích semaforem nedotčených. K tomu slouží nejnovější produkt společnosti Magyal Software Ltd. Neváhejte a sežeňte si tento program již dnes na adrese mboha-c@volny.cz.

S pozdravem a semaforu zdar!

Kule



Odesílací přístroj rychlotelegrafu Virágova.

Proběhly parlamentní volby a Krup následně emigroval do Austrálie.

Letošní přípravy se statečně ujala Máša se svými syny a pomocníkem Kubulou. Stavili se i Cuk a Aha. Na tábor do Malčic se odvážili i ti nejmenší Alfíši. Legenda byla vikingská a začala výchovně tím, že hlavní hrdina ukradl loď. Také nikdo nevěděl, jak se čte jeho jméno. Alfonsův stožár letos měřil 18,5m a příští rok rozhodně přesáhne dvacítku. Horácovi s námi vydrželi dokonce celý týden a také se přijel rozloučit Krup doprovázen Dikoušem. Vyšlo najevo, že Hroch je hudební skladatel. Bylo postaveno fotbalové mužstvo, které po výzvě na zápas rozdrtilo Mirkovice. Když oficiální zápas skončil, bylo samo rozdrčeno. Po necelém roce byla dokončena stavba incké brány. Po jejím vztyčení jsme s překvapením zjistili, že vůbec není incká, ale vikingská. Výři do jednoho přežili přežití. Pokud vím, tak jsme ani jednou nevytáhli lakrosovou výbavu. Zato frisbee svištěl nad loukou o 106. Na závěr samozřejmě nechybělo rožnění kuřat a také se na nás přijeli podívat opravdoví Vikingové z Norska. Vrcholem všeho bylo, že se nám nevešly všechny věci do auta a zbytek jsme museli odvézt až den po táboře.

V Srpnu krátce sprchlo a lehce stoupla hladina v povodí Vltavy. S trochou nadsázky by se i dalo říct, že se konaly takové menší povodně. Nicméně, magistrát měl všechno pod kontrolou. Řada z nás se i přesto nezištně vrhla do záchranných prací.



S pocitem dobře vykonané práce jsme vyrazili na Slovensko. Přeběhli jsme Plešiveckou planinu, navštívili jsme Ochtínskou Aragornitovou jaskyni a skrze kopřivy jsme se protloukli do Rudohoria. V Telgártu jsme doplnili zásoby a svezli jsme se železniční vývrtkou. Přes Kráľovu Hoľu jsme vyběhli do Tater a následně seběhli do Liptovského Hrádku. Namísto tradičního jídelního socialismu byl nastolen neúprosný kapitalismus. Ukázalo se, že Křeček je talentovaný kytarista. Než Vrápenec rozsekl Krupovu kytaru, stihl Křeček přehrát Trubadúra alespoň 21654krát. Málem nás sežral strach z medvěda.

Turbo a Plác se stali mobilními.

Měl vyjít Šup.

§

A pak se také udála spousta věcí, které v tomto ŠUPu ne najdete. Vyrvali jsme louku v Malčicích ze spárů vodnímu živlovi. Dvakrát jsme zdolali dolní tok řeky Sázavy. Vyrazili jsme na sraz a věřte, ráno byl všude sníh. Později nás uvítala chalupa na Provodíně a počalo se hledání keltského pokladu, ale o tom až příště.

§

A některé věci se teprve udají. Blíží se summit NATO a tak je čas oprášit běžkařské vybavení. Později vyrazíme na družinovky a rozhodně nás nemine vánoční kec, volba Přesysla, výprava ke stromku a ty nejdůležitější samozřejmě čeká táboření v Jeseníkách.

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává stř. ml. Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org

vydáno nákladem: 40 výtisků

příjem příspěvků: SUPERMAŠINA://c:\ŠUP, z.moucka@vupp.cz, diki@volny.cz

uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13

obrazový materiál: Belpasca, Pentáč MZ5N, Nikon LS2000, Sony TRV 235E a občas i další, **tiskne:** tiskárna

informace o předplatném podává: 0800-123456 (zadarmo!!!), **distribuce:** Katapult s. r. o.

Nevyžádané příspěvky se nezvracují. Autorská práva k občasníku vykonává vydavatel, jejich porušení může vést k soudnímu procesu nebo rozbití úst. Užítí části, nebo celku (zejm. k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!